

*Viết dâng Chúa
Viết cho anh
Viết cho em
Và
Viết cho chúng mình.*

Mối Tình Chú Tiễn

Anh yêu quý,

Anh nói đúng, nếu không vì cái chết của Luyện, chắc chắn giờ này chúng mình đã thành vợ chồng. Coi như chúng mình có duyên, không phận. Tất cả đã là quá khứ rồi anhạ. Tất cả mọi sự xảy ra, em đều tin là do sự an bài của Thiên Chúa. Thôi, đừng tra cứu quá khứ làm gì nữa. Biết đâu nếu anh cưới được em làm vợ, chưa chắc anh đã yêu em nồng nàn cho đến ngày hôm nay. Em xin nhắc lại một lần nữa: không phải anh đã làm hại cuộc đời em, là em tự tình nguyện đi tu và em hạnh phúc lắm. Anh an tâm đi.

Thật tình mà nói, dù Luyện sống hay chết, hình ảnh Luyện trong lòng em vĩnh viễn là một người thầy, một cậu giáo. Còn đối với Nam, cả hai chúng em chỉ là nạn nhân của một truyền thống lỗi thời “cha mẹ đặt đâu con ngồi đó”. Anh thì khác, nếu em không chọn Chúa, anh sẽ là người chồng lý tưởng nhất của em. Hy vọng anh không ghen với Chúa. Anh luôn miệng “rửa” em là khùng, nhưng theo em, người khùng không phải là em mà là anh. Bao nhiêu con gái đẹp anh không chọn, để chỉ một lòng yêu thương cô bé “Lọ Lem” này.

Em mặc kệ anh đối xử với người ta như thế nào, nhưng với em, em cảm thấy anh rất yêu em, rất tốt với em. Phải nói rằng, không có ai cho em một tình yêu vô vị lợi như anh. Anh Lăng, em cũng yêu anh nhiều lắm, nhưng tình yêu này em đã đem gửi nơi Chúa rồi.

Anh Lăng, em thực sự không muốn dối lòng mình, cái chết của Luyện, sự biệt tích của Nam đã làm cho em bức bối và giận anh nhiều lắm. Em giọt ngắn giọt dài cả mấy tháng trời! Nhưng suy nghĩ kỹ lại cũng chỉ tại vì em. Anh vẫn thường nói: “anh không lấy được em, cũng không ai lấy được em.” Lời nói của anh thật ứng nghiệm, không ngờ viá anh cũng độc không thua gì viá em. Anh à, Chú Tiếu Lan trong “Hồn Bướm Mơ Tiên” đã nói với Ngọc: “Ai tình chỉ là một sự nhở nhen khi so với lòng từ bi của Đức Phật đã từ bỏ ngai vàng, ra đi khấp bốn phương trời để cứu nhân độ thế...” và cũng chính vì để cứu nhân độ thế mà Đức Giêsu từ địa vị Thiên Chúa đã

hạ sinh làm người phàm... nếu thế thì sự hy sinh tình yêu của em để đi theo con đường của các Ngài đâu có gì uổng phí, phải không anh?

2

Anh yêu quý,

Mấy ngày nay trời mưa tầm tã, ngoài việc ngồi trong cửa sổ ngó ra ngoài, chẳng còn làm được gì nữa. Em đang viết thư này cho anh tại nhà nguyện nhỏ trước sự hiện diện của Chúa trong Nhà Tạm, và Chúa đang nhìn em khi em viết những dòng chữ này cho anh.

Mưa gợi lại cho em một kỷ niệm hồi туì mình còn nhỏ ở ngoài Đà Nẵng. Anh còn nhớ không? cái lần mà mưa suốt cả tuần, mưa to gió lớn đến độ các trường phải đóng cửa. Suốt một tuần chúng mình không gặp nhau. Cậu Luyện lợi dụng trời mưa, cứ ở lì bên nhà em để kèm học cho em, em thấy bức bối mà không biết làm sao được. Thế rồi, một tối anh táo bạo dám lén đến cửa sổ của em. Em mở cửa sổ, mưa gió lùa vào ướt hết cả phòng. Em thò đầu ra nói với anh làm em cũng bị ướt hết trơn. Lúc năn nì được anh đi rồi, em không biết làm sao? Em bị cả nhà xúm lại chửi là con khờ, đang mưa sao lại mở cửa sổ ra. Thật oan nghiệt! Chị Huệ-Lan lại còn thêm mắm, thêm muối: "Thầy Me không nên cho em Lan học trường các Bà Phước nữa, càng ngày càng đần ra." Chị Bảy tuy là người làm, nhưng chị thương em lắm.

Em phục chị thật, chị biết hết, vậy mà khi cả nhà chửi em chị cứ im thin thít, mãi sau chị mới nói nhỏ với em: “Cô út à, cô mở cửa cho cậu Lăng chứ gì? tôi thấy hết, vì lúc tôi đưa áo mưa cho cậu Luyện về, cậu Lăng đang núp bên ngoài cửa sổ của cô đó mà.” Em vội vàng lấy tay bụt miệng chị lại; chị còn căn dặn em: “Cô phải ý tứ, ông Cụ biết được là cô chết chắc!” Trời ơi hú hồn hú viá! Công nhận anh to gan thật. Nhưng em rất vui vì chứng tỏ anh thương em nhiều lắm. Cám ơn anh.

3

Anh yêu quý,

Hết thời gian mơ mộng và đùa dỡn rồi anh ạ, bây giờ cả hai chúng mình phải nhìn đời bằng con mắt thực tế. Cuộc đời của em đã an ổn rồi. Như em đã nói với anh: em sẽ theo Chúa cho đến ngày trái tim ngừng đập... trừ phi Chúa không muốn em, nhưng sự đó không thể xảy ra vì Chúa đã nói: “Ta đến để tìm và cứu chữa kẻ tội lỗi”. Nhưng còn anh, em biết anh vẫn còn bay bướm lắm, nhưng thời gian và đời người cũng có giới hạn thôi anh ạ. Em không dám dạy khôn anh đâu, nhưng thực tế là vậy, anh cần phải có một gia đình của riêng anh, ngoại trừ anh theo đạo Chúa và đi tu như em! Anh nói anh tôn trọng sự tự do lựa chọn của em, anh muốn em hạnh phúc, trong khi ấy anh cứ sống lang thang như vậy, thì chẳng khác gì là một cách anh hành hạ em. Anh nói không sai, em vẫn còn

yêu anh, nhưng không có nghĩa là em bắt buộc phải diễn
tả tình yêu ấy qua vai trò của một người vợ. Lê tất nhiên,
theo thường tình, em sẽ đau khổ khi anh lấy vợ. Nhưng
em đã tự nguyện chọn sống đời hiến dâng thì phải trả tự
do cho anh.

Anh còn nhớ không? Anh Kiên nói với em:
“Mày mà lấy thằng Lăng có ngày nó bóp mũi chết!”
Nghĩ cũng tức cười thật, chẳng gì anh cũng là một Trung
Tá, tiền hô hậu hé, vậy mà gặp em lại yếu xùu, không
trách người đời có câu: “Vua mất nước cũng vì vợ !”

Anh Lăng, cảm ơn anh đã yêu em.

4

Anh yêu quý,

Càng nghĩ kỹ, càng thấy anh yêu em. Khi còn
nhỏ, dù là ngày đẹp hay ngày xấu, anh không
hề quản ngại, ngày nào cũng đập cho em một bát đầy hột
phượng và hái hoa phượng cài tóc em. Mỗi lần mùa
phượng đến, em hồn hở trong lòng. Anh thích gọi em
bằng cái tên “Công Chúa Hoa Phượng”. Anh còn đưa em
đi bắt chuồn chuồn, bắt bướm, vồ hoa gạo, lấy hoa đại
kết thành vòng tròn đội vào đầu em, rồi anh lại gọi em là
“Công Chúa Hoa Đại.” Vui quá anh nhỉ? Lúc đó em
thấy anh oai phong lẫm liệt, đúng là hoàng tử của em.
Anh thường nói với em: “lớn mau lên cho anh cưới em
làm vợ.” Em thật thương anh nhiều lắm đó.

Vui nhất là những lần anh dẫn em trốn cậu Luyện để đi chơi. Anh còn nhớ không? Có lần anh đưa em ra mãi tận Sơn Trà, không may cậu Luyện biết được, cậu Luyện đem xe ZEEP đến đón em về, bỏ lại anh một mình ở đó. Trong lòng em thấy ghét cậu Luyện, dọc đường em tỏ ra rất lì lợm, không rằng không nói, cậu Luyện hỏi gì em cũng làm thính. Em chỉ mong sao cho chóng về tới nhà để em nhờ anh Sơn đi đón anh, vì lúc đó trời cũng đã xế chiều. Nhưng cậu Luyện khôn lầm, cậu ngừng lại ở Chợ Mới và giặt em vào ăn phở. Em tức quá, không nói được gì nên òa lên khóc. Thấy vậy cậu Luyện đưa em về, nếu em đoán không lầm, cậu ấy cũng bức với em, nhưng cứ giả bộ như không biết gì. Vừa về tới cổng, em đã thấy anh đang đứng tựa cửa, mặt hầm hầm. Em nghĩ bụng tối nay cậu giáo của em mà loạng choạng ra ngoài, thể nào cũng bị anh cho vài quả đấm. Thế mà đúng thực. Khoảng 8 giờ tối Trung Tá Thuận đang nói chuyện với anh Chiến ngoài hiên nhà, bác Thuận gái chạy qua, vừa đi vừa la hoảng:

-Anh Thuận... về...về ngay...mau lên... thằng Luyện và thằng Lăng đang đánh nhau...

Hôm sau em thấy trên mặt cậu Luyện có một vết bầm gần khóm mắt, còn anh, không thấy có dấu vết gì, em lại tội nghiệp cậu Luyện và giận anh hai ngày. Thật là trẻ con quá anh nhỉ? Ngày thứ ba anh phải mua cho em ba quả bóng bóng ba màu khác nhau em mới chịu tha cho anh. Con Huê nó bảo: “Tao không hiểu chàng Lăng

mê mày ở chỗ nào? nhát như con thỏ đế, làm nũng thì không ai bằng, nước mắt lúc nào cũng dài không những hơn gấu áo mà còn hơn cả gấu quần!” Thật ra Huê nó cũng có lý đấy, phải không anh?

5

Anh yêu quý,

Em vui nhất là những lần anh dạy em đua ngựa. Đó là một thứ giải trí mà em thích nhất trên đời. Ngồi trên lưng ngựa em cảm thấy lòng thanh thoát lấm. Mỗi lần anh đưa em đi đua ngựa, em lại có cảm tưởng anh là chàng Đinh Lăng trong truyện “Đồi Thông Hai Mộ”. Nhưng không phải Đinh Lăng của Quách My Dung mà là Đinh Lăng của Lâm Thiếu Lan; để rồi đêm đêm em nằm mộng: hai chúng mình cõi chung một con ngựa trời, chúng mình phi ngựa vượt trên tầng mây, lên cho tới chỗ Ngọc Hoàng Thượng Đế, xin Ngài giải oan số cho chúng mình được yêu thương gắn bó với nhau suốt đời...

Anh còn nhớ không? Cái lần anh đưa em ra Huế đua ngựa, hôm đó anh đã vô ý làm em té, bị cục đá làm lủng trán em. Không may cho anh là nàng công chúa của anh ăn vạ có bằng cấp! Em biết lúc đó anh cũng lo lắng lắm. Em còn nhớ anh đã xé vạt áo để băng vết thương cho em. Thấy anh tội nghiệp quá nên em cố cầm hâm lại, không dám khóc nữa mặc dầu em còn đau. Hiện giờ vết sẹo vẫn còn in trên trán em, in sâu nữa chứ. Sau này anh còn nói “nhờ vết sẹo đó mà em có duyên thêm ra”, công

nhận tài ngụy biện của anh không ai sánh bằng! Sau đó ít ngày cậu Luyện hỏi sao em lại bị thương ở trán? Em chỉ cười cười, chị Huệ-Lan đỡ lời:

-Nó bị mấy đứa con nít chơi súng cao su bắn trúng.

Em nghĩ ngay là anh đã hối lộ với chị. May phước mà cậu Luyện không biết anh đã theo em ra Huế.

Nói tóm lại, chứng nào tật nấy, em không chừa được, cười ngựa vẫn là trò giải trí mà em ưa thích nhất. Cám ơn anh đã cho em những ngày thật vui vẻ.

Suốt thời gian em ở trong Dòng, sự thiếu vắng của trò chơi đua ngựa đã trở nên một cực hình cho em. Nhưng Chúa là Đấng khôn ngoan vô cùng, Ngài đã cho em nếm được mùi vị ngọt ngào của tình yêu dâng hiến, để rồi chính cái “mùi vị” này đã biến tất cả những cực hình kia trở nên nhẹ nhàng cho em. Cuối cùng, em đã hiến dâng trọn vẹn cái “trò chơi” này như một món quà tặng Chúa trong ngày em tuyên Khấn Lần Đầu. Từ đó em không còn nhớ đến nó nữa, vì món quà đã tặng rồi không còn thuộc quyền sở hữu của mình nữa. Phải không anh?

6

Anh yêu quý,

Những kỷ niệm ở Chùa... mãi mãi ghi dấu đẹp trong lòng em. Thầy Me giam em ở đó như một hình phạt, không ngờ nó lại trở thành niềm vui cho em. Ngày nào anh cũng đưa tới mấy thứ trái cây mà em thích ăn, rồi giặt em trốn ra phía sau Chùa, đẹp và vui ghê anh

nhi? Em thích nhất là anh ch n n c suối để bắt cá nhỏ cho em chơi. Anh còn nhớ cái lần chúng m nh ng m con cá vàng nhỏ x u bơi qua bơi lại dưới nước không? Con cá đẹp d  thư ng quá, rồi anh lấy tên em đặt cho nó. Em đ o anh:

- Đ o anh bắt được nó.
- D  như chơi, kh  g i đ u.
- Anh đừng tự hào   nghe, cá nhỏ bắt kh  l m đ o.
- V y nếu anh bắt được thì sao? th  sau này em s  g  cho anh, đồng ý không?

Em thích con cá n n c ng g t đầu lia l a, ch ng may anh bắt trượt, cá tr i đ i mất. Em m u m o v i m t con cá, nh ng r i em l i h  to: nh  v y l  su t đ i n y em s  không g  cho anh. Anh đuổi bắt em và la em nh m nh , v y m  c i nh m nh  của em đ a trở thành sự thật, anh thấy chưa?

M t l n Sư Thầy l y số tử vi cho em, Sư Thầy nói em có c n tu, có duyên với c i ph c, ... Em sau n y th  n o c ng d i theo con đ o ng của Đức Phật. Em c n nh  rõ anh đ a n i v i em:

-M y  ng Thầy chùa chỉ c  tài n i ph t d a n t thi n h . Để khi nào anh cưới em, anh s  m i  ng  y để cho ch a cái t t hay h u đ n bà con n t. Th t không ng , Thầy chùa nói ph t m t l i đ ng. Em không d i con đ o ng của Đức Phật, nh ng d i theo con đ o ng của Chúa, đ u c  kh c bi t g .

Những gì mà người ta gọi là định mệnh, còn em gọi là Ý Chúa, con người không thể cưỡng lại được. Anh với em là một bằng chứng đó, quyết chí nắm chặt tay nhau, cuối cùng vẫn bị tuột, để rồi “thấy ở đó mà không sao với được!”

7

Anh yêu quý,

Em thấy anh đúng là típ người nam nhi của Nguyễn Công Trứ. Anh điều khiển phi cơ không thua gì Ông Họ Nguyễn. Dưới quyền anh có cả trăm ngàn binh lính, anh đi đâu cũng thắng trận trở về. Em thấy anh oai phong lẫm. Anh có tài lái xe như bay, ai cũng sợ, còn em lại thích. Nhưng anh Lăng ơi, cuối cùng anh vẫn là kẻ bại trận. Nghĩ cũng tức cười, chỉ có mình em yếu đuối thế này mà anh bắt mãi vẫn không được, dàn trận nhiều phen em vẫn lọt ra khỏi vòng vây, mà nào em có trốn anh đâu, “cô giặc” này lúc nào cũng cho anh rõ từng đường đi nước bước, cho đến cả nhịp thở con tim, mà sao anh vẫn không bắt được! Đúng là Ý Trời anh ạ. Chịu đầu hàng đi anh. Em là con gái nên xin tình nguyện đầu hàng trước.

8

Anh yêu quý,

Tối hôm nay trời lại mưa to gió lớn, em một mình đơn côi trong phòng. Ngoài tượng Thánh Giá,

cuốn Thánh Kinh và cỗ Tràng Hạt ra em không có ai là bạn.

Cơn mưa tối nay làm cho em liên tưởng đến cái lần mưa to mà anh và Luyện đánh nhau ngay tại sân nhà thờ. May phước mà trời mưa to lại tối nên không ai để ý. Em còn nhớ hôm đó là tối thứ năm Tuần Thánh của bên Công Giáo, em đi chầu Chúa với các bạn ca đoàn. Em biết anh sợ Chúa không dám vào nhà thờ, nhưng thế nào cũng chờ em ở bên ngoài. Đúng thật, lúc chúng em ở nhà thờ ra đã 10 giờ tối, em còn nhớ rõ lắm, em thấy anh cầm cái áo mưa đứng gần cửa, mặc dầu anh chùm cái mũ áo xuống gần kín mặt, em vẫn nhận ra. Nhưng vừa lúc ấy cậu Luyện ghé xe zep vào tận hè nhà thờ và giục em lên mau kéo ướt. Em đành chịu, làm sao dám cưỡng lời, vì đường đường chính chính Luyện có quyền mà; Thầy Me đã giao em cho Luyện, Luyện vừa là cậu giáo, vừa là người chồng tương lai của em. Sau này ra sao em chưa biết, nhưng hiện tại lúc đó anh với em chỉ là bạn thường. Em cố ý bước lên xe thật chậm để cho anh thấy mà đi về, em biết Luyện không nhìn thấy anh vì mưa to quá, lại tối nữa. Ai ngờ, khi Luyện vừa lùi xe ra, anh chạy lại chặn ngay đầu xe, thật hú viá! lúc ấy nếu Luyện không thắng kịp, chết cả lũ rồi anh biết không? Anh đẩy Luyện xuống rồi ngang nhiên lái xe đưa em về. Em thấy thật bất công cho Luyện quá. Đành rằng anh chờ em lâu thật, nhưng cũng không nên làm như thế.

Chắc hẳn anh còn nhớ, trên đường về em không nói với anh nửa lời vì thấy anh ngang ngược quá. Anh chẳng những không biết lỗi mình, lại còn hỏi xéo em “thích đi với thằng Luyện à?” Đúng là oan “Thị Kính!” Lúc anh thả em xuống nhà em rồi, em cứ tưởng anh trở lại đón Luyện, em cố ý nhìn theo, nhưng thấy anh de xe vào sân. Em lẩm bẩm chửi anh: người gì mà “ác độc!”. Đợi cho anh vào nhà đóng cửa lại, em mới vội vàng đem cái áo mưa đi đón Luyện. Một phần phải đợi anh vào nhà, một phần vì gió to quá, em đi không nổi, nên lúc em vừa ra tới đầu ngõ, Luyện cũng vừa về tới. Luyện ướt đẫm như chuột làm em không nhận ra. Luyện hỏi em:

- Bé đi đâu vậy?
- Bé đem áo mưa đi cho cậu đây.

Lúc ấy, Luyện cảm động lắm, Luyện dù em về nhà em, cả hai cùng ướt như chuột. Luyện muốn về ngay nhưng em cản, em lấy lý do cần Luyện giúp làm bài, nhưng thực ra em chỉ sợ nếu Luyện về lúc đó, hai anh lại đánh nhau. Luyện và em xuống thằng dưới bếp có ý tránh mọi người, ai dè đụng ngay anh Chiến. Anh Chiến quát Luyện: “Thằng khỉ kia, trời mưa gió như vậy mà mày đem nó đi đâu? Liệu hồn, mày mà bậ trước khi cười nó, tao vẫn cổ mày ra.” Lại là một thứ oan “Thị Kính” nữa. Luyện chỉ cười, không nói gì. Phải công nhận Luyện có đức tính rất điểm tinh và nhạy nhẹn, chỉ tội đàn bà chút thôi.

Chị Bảy lấy quần áo của anh Quyết cho Luyện mượn. Sau đó chúng em giả vờ học bài mãi đến gần 12 giờ đêm, mưa ngớt, Luyện mới về. Anh biết đêm đó Luyện đã nói gì với em không? Luyện nói đợi em 16 tuổi, Luyện sẽ xin cưới em, em rợn cả tóc gáy, trời ơi, năm tới là em 16 rồi! Em như người bị chết nghẹn mà không biết làm sao để nuốt chửng đi được!

Đó, những lúc như thế, anh có biết để mà thương em không? Hay chỉ biết trách em thôi.

9

Anh yêu quý,

Cho tới giờ này em vẫn còn thắc mắc về cái hình của em bởi đâu mà anh có? Anh lại còn đem khoe với đám anh em nhà con Huê, làm cho tụi nó nghĩ bậy bạ cho em, đám đem hình cho trai. Cái hình đó Luyện dẫn em đi chụp ở Chợ Mới, Luyện giữ độc quyền, cả em Luyện cũng không cho. Em tình nghi là anh lấy trộm của Luyện, nhưng cũng vô lý, vì Luyện nói với em là hình này chỉ có một tấm, và lúc nào Luyện cũng để trong ví. Nếu em đoán không lầm, anh đã trả tiền gấp lên cho tiệm chụp hình để rửa vụng cho anh một tấm phải không? Vì trong tủ kính trước cửa tiệm có trưng hình của em. Nếu phải là bên Mỹ này, em đã thưa cả anh lẫn bác thợ chụp ra tòa rồi. Nhưng kẹt cái là ở xã hội mà chúng mình đang sống lúc nào cũng chỉ biết có tiền. Có tiền mua Tiên cũng được, huống chi là tấm hình của em,

cô bé “Lọ Lem”. Sau này, nghĩa là sau năm 1975, em được biết Việt Nam cũng có bài dân ca:

*“Tiên là Tiên, là Phật,
là sức bật con người,
là nụ cười tuổi trẻ,
là sức khỏe người già,
là cái đà danh vọng,
là cái lòng che thân,
là cán cân công lý,
tiền là hết ý.”*

Nhưng vẫn có một thứ mà tiền không thể mua được, đó là “Tình Yêu” phải không anh?

10

Anh yêu quí,

Anh biết đó, ngoài anh Quyết ra, gia đình, bạn bè, không ai đồng ý cho em lấy anh. Không phải vì ghét anh mà vì sợ em khổ. Tính anh bay bướm lại có nhiều con gái theo. Thầy Me luôn nhắc nhủ em:

-Con yếu đuối lắm, không làm vợ Lăng được đâu.

Chị Bảy cũng thường nói:

-Cô út à, cô với cậu Luyện rất xứng đôi vừa lứa. Xa cậu Lăng ra. Cô mà đi với cậu Lăng có ngày bị con gái đánh ghen là khổ cả đời đấy cô ạ.

Mấy đứa bạn thân của em cũng đều nói như vậy. Anh ơi, em buồn lắm, những lúc như thế em lại dốc lòng

thương Luyện, nhưng chỉ được vài giờ thôi, hình ảnh của Luyện lại tan biến mất, cho dù Luyện luôn ở gần kề bên em, và rồi hình ảnh anh lại chan chứa trong em. Em cũng khổ tâm rất nhiều. Có đôi lần em hỏi anh, anh lại bảo là con gái theo anh chứ anh đâu có theo chúng nó. Anh trả lời thế, em còn nói vào đâu được nữa. Anh biết không? Con Huê mê anh lắm, cho nên hôm anh đưa em đi hội chợ ở Duy Tân, Huê bắt gặp, nó đi xích lô về tận nhà báo cho Luyện, nên hôm đó bất tử Luyện đến chỗ hội trợ, anh nhớ không? Em không dám nói sự thật vì sợ anh đánh con Huê.

Tạ ơn trời Phật, hôm đó là lần đầu tiên em thấy anh rất vui vẻ với Luyện, anh còn đi mua kem mời Luyện, chúng mình ăn chung rồi về chung xe nữa chứ, chưa bao giờ ba đứa chúng mình vui như hôm đó. Sau này em mới khám phá ra là anh có ý làm như vậy để cho con Huê bị xé. Anh ghê thiệt.

Anh à, thành thật mà nói, tuy anh không theo con gái, nhưng thấy có nhiều đứa mê anh em cũng lo. Đôi khi em tự nhắc nhở mình: làm sao có thể “cầm chân” anh suốt đời được, chi bằng đau khổ bây giờ còn hơn đau khổ sau này khi mà “nhan sắc đã phai tàn”. Dàn bà chúng em khổ vậy đó, chẳng lạ gì người đời có câu: “trai 30 tuổi còn soan, gái 30 tuổi đã toan đóng hòm!” Hơn nữa, không biết có phải anh yêu em thật không, hay chỉ vì anh muốn Luyện phải thua cuộc? Tính của anh là như vậy, không khi nào anh chịu thua ai. Anh cũng đã từng nói là

từ thuở nhỏ anh đã không hợp với Luyện rồi. Trong nhà cái gì Luyện cũng được hơn anh. Họ hàng ai cũng thích Luyện hơn anh. Anh đã thề sau này lớn lên, anh sẽ cho mọi người biết là anh hơn Luyện, hơn về mọi phương diện. Anh Quyết cũng rất thích anh ở điểm này. Có lần anh Quyết nói với em:

-Tính của mày chưa đánh giặc đã đầu hàng, vậy mà mày còn lấy thằng Luyện thì chỉ có cách đem hai đứa tụi mày vào Bảo Tàng Viện, đóng trong khung kính để làm di vật!

Trời ơi, điên đầu quá! Em đi cầu Chúa chán lại cầu Phật. Em hồn nghi tất cả, hồn nghi tình yêu của anh, của Luyện. Không biết có phải các anh yêu em thật không hay chỉ dùng em làm quân cờ để chiếu tướng nhau? Nhưng giải quyết sau cùng của em bao giờ cũng chỉ là những giọt nước mắt lăn dài trên má, để rồi tới đâu hay tới đó.

“Yêu là chết ở trong lòng một tí”, không biết tác giả nào đã chia sẻ cho nhân gian cái cảm nghiệm này, thật chí lí quá; nếu không như thế sao gọi được là yêu. Đức Kitô vì yêu nhân loại, chẳng những chỉ chết một tí mà chết cả một đời. Suy như thế em lại cảm thấy đau khổ vì tình yêu rất có ý nghĩa.

Anh hay chê em tin nhảm nhí. Vậy mà anh còn nhảm nhí hơn em. Anh đã từng dẫn em đi coi tướng số, rồi đi gieo quẻ nữa. Anh còn nhớ cái lần anh nói dối thầy coi tướng số chúng mình là anh em ruột. Ông Thầy cứ gật gà gật gù làm em nín cười muôn chết! Anh còn nhớ những gì ông Thầy nói về anh không? Em nhớ rõ lắm:

-Anh có số đào hoa, có quý nhân phù trợ, có tướng làm quan, số mạng cao...

Còn em thì:

-Có từ tâm, số nhàn hạ, có chồng làm lớn, nếu không sanh quý tử thì cũng là tử quý...

Thầy chưa dứt lời, anh đã hò la:

-Thầy chưa, anh thông minh lầm, chọn không lầm người... làm ông thầy trợn chà trợn chừng:

-Ủa, hai người không phải là anh em ruột sao?

Anh hí ha hí hửng giắt em bỏ chạy, quên cả trả tiền, bị ông thầy gọi lại, quê một cục. Vậy mà anh cứ chê em là nhảm nhí!

Bây giờ nghĩ lại thật cũng tức cười, buồn vui lẫn lộn, thầy tướng số nói sai gần hết. Thật là uổng tiền và anh cũng được một bữa mừng hụt. Tuy nhiên ông Thầy cũng có điểm đúng là anh được quý nhân phù trợ và có số mạng cao, nếu không chắc anh đã chết ở trong tù rồi. Ở tù 12 năm cộng thêm tính ngang bướng của anh mà vẫn

còn được sống sót trở về. Thật đúng là có quí nhân phù trợ cách đặc biệt.

Còn em, có chồng làm lớn, rất đúng, lớn đến nỗi không ai có thể so sánh, vì Người chính là Hoàng Tử Nước Trời, Đấng tạo dựng đất trời và cầm quyền sinh tử của mọi loài. Đó là Đức Giêsu, anh biết không? Ngài cũng chính là “quí nhân” của anh. Vậy mà nhiều lần em nói anh nạp đơn xin gia nhập đạo Chúa, anh vẫn chưa dám hiên ngang gật đầu.

12

Anh yêu quí,

Cái lần anh đánh con Huê một bạt tai, em hối hận vô cùng, chỉ vì em đã cáo tội nó bắt nạt em ở ngoài nhà trường cho anh nghe. Sau đó hình như anh con Huê bênh nó nên lại đánh nhau với anh phải không? Em thấy tự bạn kháo láo, nhưng em không dám hỏi. Thực ra, em cũng chẳng làm gì con Huê cả, chỉ tại nó mê anh mà anh lại thương em nên nó hay sinh sự với em. Lần đó em thật hối hận, nhưng cũng thật là vui vì chứng tỏ anh yêu em nhiều lắm.

Còn cái lần anh lầm bẩm la Cha tuyên úy nữa, mặc dù anh thương em thật, nhưng em thấy anh hết sức vô lý! Anh nhớ không? Hôm đó anh đến đón em sau khi Cha tập hát cho ca đoàn; chắc cha tưởng lầm anh là anh trai của em, nên cha nói với anh “Lan là đứa con gái tốt lành, đi tu làm ‘ma soeur’ được” Có vậy thôi, anh cũng nổi

nóng lên chửi cả mấy ông cố đạo lân mẩy ông thầy chùa,
chuyên nghề dạy người ta chán đời.

Bây giờ thành “ma soeur” rồi, em càng thấy rõ,
chẳng những anh vô lý mà còn sai lầm nữa. Chán đời
không tu được đâu anhạ. Nhất là bên Công Giáo, phải
yêu đời, phải có trái tim biết cười biết khóc, biết vui biết
buồn ...thì mới tu được. Sở dĩ có những nhà Dòng nếu ai
không có trí khôn thông minh ở mức độ trung bình, cũng
không được nhận. Không phải là chán đời rồi mới đi tu
như anh nghĩ đâu. Anh phải đập ngực hối lỗi vì đã nói
bậy đó nghe!

13

Anh yêu quí,

Chị đâu em nói với em:

-Chị mà là cô, chị chọn cậu Lăng chứ
không chọn cậu Luyện. Cậu Luyện yếu như con gái. Đàm
ông gì mà thiếu nam nhi tính. Ai cũng khen cậu ấy thư
sinh, còn chị thấy cậu ấy yếu điệu thì đúng hơn.

Nhưng anh cũng đã biết, em đâu có quyền lựa chọn.
Một lần kia gia đình em tụ họp khá đầy đủ, không hiểu
sao cũng có nhắc đến chuyện đám cưới của em với
Luyện. Em không muốn nghe nên lén bỏ đi, bỗng anh
Quyết gọi trở lại:

-Mày định đi đâu đó? Muốn gì thì nói thẳng ra, muốn
thẳng Luyện hay thẳng Lăng.

Em trả lời không chút do dự:

-Ai em cũng không muốn, muốn làm Ni-cô !

-Mày muốn thằng Lăng thì nói đại ra đi, còn bày đặt tránh né.

Thế là cả nhà nhào vô chửi anh Quyết là “nổi giáo cho giặc”. Rồi Me em la anh ấy:

-Tại sao con ăn nói không suy nghĩ gì hết? Hai gia đình đã có lời hứa với nhau, vả lại cậu Luyện cũng rất thương yêu em, và gia đình bên ấy cũng quý mến em. Mọi sự coi như đã xong xuôi rồi, con còn bảo em lựa chọn, lựa chọn cái gì nữa.

-Con không hiểu Thầy Me nghĩ gì? Con Lan và thằng Luyện mà sống với nhau thì lấy ai ra làm người canh cổng hay gác cửa đây? Trộm chưa vào nhà tự nó đã khuôn đồ ra nộp. Hơn nữa, con Lan nó thích thằng Lăng hơn, nếu cứ bắt nó lấy thằng Luyện, làm sao nó hạnh phúc.

-Thời của Thầy Me “cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy” vậy mà đâu có bao nhiêu người là không hạnh phúc đâu con?

Để phá tan bầu khí căng thẳng, anh Trung pha trò:

-Đâu có, con bắt gặp Thầy trống “cây si” trước cửa nhà Me hoài à. Còn Me cũng trốn nhà đi gặp Thầy mấy lần. Thầy Me cũng yêu nhau da diết chứ ông bà đâu có đặt!

Thế là cả nhà cười ô lên, em lợi dụng cơ hội này bỏ lên phòng nầm khóc! Khóc chán rồi lấy thư của anh ra

đọc. Anh viết thư hay thiệt là hay, đọc hoài vẫn không chán.

Hôm sau anh Quyết la em: đúng là con ngố, tao đã khơi đầu ra cho may rồi mà còn không dám nói. Tao biết mày thích thằng Lăng mà.

Cuối cùng, em cũng chẳng thuộc về ai, đúng như Lời Chúa nói: “Của Xê-sa trả về cho Xê-sa; của Chúa trả về cho Chúa.” Em là của Chúa, trả về cho Chúa là đúng rồi.

14

Anh yêu quý,

Anh còn nhớ vào một buổi sáng thứ 7 không? anh đón đường khi em đi Lễ và anh bắt cóc em không cho đến nhà thờ, anh lôi tay em chạy một mạch ra tận gốc phượng. Anh không rằng không nói, cứ vậy mà lôi em đi, em chẳng hiểu mô tí gì, sợ muốn chết! Ai dè khi tới gốc phượng, anh bắt em quì xuống để cùng với anh vái trời đất kết nghĩa vợ chồng. Em buồn cười quá, nhưng thấy anh thật trang nghiêm nên em không dám. Hôm đó anh còn nhớ anh đã nói gì không? Em thì nhớ lắm, nhớ mãi không quên. Anh đã giơ tay thề:

-Tôi, Đào Trần Tử Lăng, xin Trời Phật chứng dám cho, tôi xin cưới cô em Nương Tử Lâm Thiếu Lan làm vợ, người vợ duy nhất trong lòng tôi...

Lời nói của anh quả là ứng nghiệm, anh vĩnh viễn chỉ có em ở trong lòng, còn thực tế sẽ không bao giờ kết hợp được. Theo các “chiêm tinh gia” của Đông Phương

thì em với anh khắc tuổi. Còn theo các “khoa học gia” của Tây Phương, thì anh với em cùng loại máu, không thể kết hợp được. Nói tóm lại, cả anh lẫn em, chúng mình phải lo sống tốt, để mai này khi vào Nước Chúa, mới được tự do gặp nhau. Chúa không khó như con người đâu anh à.

Anh yêu quý, tất cả là ý Chúa. Anh tin chưa? Chúng mình vĩnh viễn sẽ không bao giờ có nhau trong cuộc đời này. Trong nghi Lễ Hôn Nhân bên Công Giáo, luôn luôn nhắc đến câu Kinh Thánh: “Sự gì Thiên Chúa đã ràng buộc, con người không được phân ly”. Từ đó, em cũng nhận thấy rằng: những gì mà Thiên Chúa đã phân ly, con người cũng không có cách gì tác hợp được.

15

Anh yêu quý,

Cái buổi chiều mà Trung Tá Thuận sang nhà em để bàn về chuyện đám cưới của Luyện và em. Hôm đó cũng là ngày Luyện kèm em học, nhưng suốt cả buổi học Luyện chỉ nói về chuyện đám cưới. Luyện hứa sẽ săn sóc cho em suốt đời. Lạy Chúa, Luyện vô tình đã dùng cùng một danh từ như anh đã dùng để nói với em, làm em bàng hoàng quá. Em không thể nào cầm trí để đàm thoại với Luyện được. Luyện hỏi:

-Em sao vậy?

-Em bị đau bụng! Cần lên phòng một chút.

Luyện tưởng thật nêñ cho em đi. Về tối phòñg, vùñ mổi đóng cửa lại, em đã có linh cảm như anh đang quanh quẩn đâñ đây, vì thế em ra ngó cửa sổ ngay. Lạy Chúa, anh đang đứng đó thật, cúi mặt xuñg hình như mõi mệt lăñm. Thật hú viá! Làm sao em có thể ra gặp anh được. Em đánh liều chạy xuñg bếp nói nhở với chị Bảy:

-Chị Bảy ơi, ra nói với cậu Lăng đi về nghỉ ngơi, sáng mai tôi mới gặp được.

-Tôi đã bảo cậu ấy về mà cậu ấy còn nạt lại cả tôi nữa.

-Chị cứ nói là tôi bảo, cậu ấy sẽ không nạt chị nữa đâu.

Chị Bảy không được vui vẻ mấy, vừa đi chị vừa ngoái cổ lại nói tiếp:

-Người gì mà lì lợm quá, đứng đó cả tiếng đồng hồ rồi, tôi không thèm báo với cô.

-Chị làm ơn đi mà, mai sau cô út này nhất định sẽ đến ơn chị.

Suốt đêm đó em không sao chọp mắt được, trong lòng em nghĩ nhũng gì, chính em cũng không biết. Trưa hôm sau đi học về thì thấy Bác Thuận gái đang ở bên nhà em. Em nghe Bác nói với chị Huệ-Lan:

-Thằng Lăng đêm qua bị cảm, sáng nay nằm cò queo ra đó đâñ có đi học được.

-Mùa này đâñ có phải là mùa cúm mà sao cậu ấy lại bị cảm?

-Cái thằng khỉ này nó lừ đừ cả mấy hôm nay rồi.

Chúa ơi, em lo quá, nhưng làm sao sang thăm anh được? Em liền nghĩ ra một kế: em nhờ chị Bảy sang mời cậu Luyện qua cho em gặp, mặc dầu em biết Luyện không có nhà. Chị Bảy hí hửng đi ngay vì chị vẫn thích cho cô út này lấy cậu Luyện chứ không phải cậu Lăng. Chị Bảy trở lại nói với em:

- Cậu Luyện đi học chưa về.
- Có ai ở nhà không?
- Không có ai.

Chị Bảy nói dối vì sợ em qua gặp anh. Nhưng em cũng lén sang thăm anh, vừa tới cửa, em nghe tiếng anh quát lớn:

- Chị mặc kệ em có được không?
- Thiếu gì con gái mà mày nhất định phải tranh dành với thằng Luyện. Liệu hồn, anh Thuận sẽ xé xác mày ra.
- Thằng Luyện nó có gì hơn em chứ? Tại sao cái gì cũng phải nhường cho thằng Luyện?
- Mày thật không biết xấu hổ, gia đình bên ấy người ta cũng đâu có ưa mày.
- Họ ưa hay không ưa không thành vấn đề, Lan yêu em là được rồi.
- Làm sao mày dám chắc con Lan nó thích mày hơn thằng Luyện?
- Em không chắc thì ai chắc? Rõ ràng là Lan không thích thằng Luyện, các người đui hay sao mà không thấy? Lại còn cứ ép Lan phải lấy thằng Luyện.

Nghe tới đây em bỏ ra về chứ không dám gõ cửa.
Mãi đến hai ngày sau chúng mình mới có dịp gặp lại nhau.

Lần đầu tiên em thấy anh chán nản giống như người thua cuộc. Em thương anh vô cung nhưng biết làm sao? Em còn nhớ anh đã nói:

-Anh dẫn em đi trốn.

-Đâu đến nỗi quan trọng như thế, chuyện đám cưới mới chỉ bàn thôi mà.

-Để khi tới nơi, làm sao đi cho kịp?

Lời nói và thái độ của anh đã làm cho em rất cảm động. Em cảm được là anh yêu em chân tình, và anh cũng nên nhớ: em yêu anh cũng không kém. Khi đi chơi với Luyện em hay nghĩ đến anh, nhưng khi đi chơi với anh, em không bao giờ nghĩ đến Luyện. Đôi khi em cũng cảm thấy em không công bằng đối với Luyện, nhưng biết làm sao khi con tim có những lý lẽ riêng của nó. Thảo nào mà Đức Kitô đã chẳng nói: "Của cải người ở đâu thì lòng người ở đó" hay nói khác đi, "người yêu của người ở đâu thì lòng người ở đó."

16

Anh yêu quý,

Nếu vì tình yêu Lan có tội gì đâu, sao vướng vào sâu đau..." đó là một câu trong bài hát "Truyện Tình Lan Và Diệp" không ngờ lại đúng cho số phận của em như thế!

Ngày Luyện chết, em xỉu lên xỉu xuống! Thiếu chút em cũng chết ngất luôn! Trước mặt mọi người em là một đứa con gái tốt. Không ai ngờ em đã yêu Luyện đến thế, ai cũng xót thương Luyện yếu số và nhà họ Trịnh mất đi đứa dâu hiền. Nhưng thực ra em cũng không biết em xỉu vì cái gì? Nhưng chắc chắn không phải vì yêu Luyện đến mức độ như người ta tưởng. Em xỉu có thể bởi nhiều lý do:

Vì bản tính con người nồng tình cảm và nhút nhát của em, vì em đã không yêu Luyện như Luyện hy vọng, vì Luyện đã yêu lầm người, vì sự độc ác của chúng ta...Và có lẽ lý do sau cùng là đúng hơn cả.

Em rất ân hận vì đã không yêu Luyện! Nhưng mong anh đừng hiểu lầm, điều ấy không có nghĩa là em đã hối hận vì yêu anh. Không, không, ngàn lần không, em đã, đang và sẽ không bao giờ hối hận vì đã chọn yêu anh. Tình yêu là một thế giới riêng biệt của người trong cuộc mà người ngoài cuộc sẽ không bao giờ hiểu được. Lúc con tim đã lên tiếng thì lý trí cũng phải đầu hàng thôi.

Những giờ phút cận kề bên linh cữu của Luyện, em cảm thấy thương Luyện vô cùng, suốt 4 năm trời quen biết nhau, Luyện chưa hề làm qua một điều gì mất lòng em. Luyện đã dành cho em một tình yêu rất chân thành. Luyện cũng cảm được phần nào là em thích anh hơn, nhưng Luyện chưa bao giờ mở miệng trách em về vấn đề này. Luyện luôn luôn tự tin sẽ là người thăng cuộc. Luyện rất nhẫn耐 và hiền từ với em. Có một điều em

vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho chính em, đó là: Em đã không nói rõ ràng cho Luyện biết là em đã không yêu Luyện như Luyện tưởng, là em sẽ không bao giờ đắm cõi với Luyện.

Em biết, lúc cận kề bên xác của Luyện, trước mặt mọi người em là vị hôn thê của Luyện, là nàng dâu tương lai của nhà họ Trịnh. Nhưng em không có tâm trạng ấy. Tự trong lương tâm, em cảm thấy mắc cở với Luyện, với chính mình. Em đã âm thầm xin Luyện tha thứ cho em. Em cảm thấy như mắc Luyện một món nợ mà không bao giờ trả được.

Những ngày tang đám của Luyện, em có cảm tưởng anh và em là hai tài tử chính, hai tài tử xuất sắc, diễn tả vai trò của mình không một khe hở ! Em không hề dám liếc mắt nhìn anh, tâm trí em lúc ấy đã trao cả cho Luyện rồi. Lúc ấy em đã thầm ước mong có mưa to gió lớn, sấm sét bão bùng, để một tiếng sét lạc đường nào đó đánh chết cả anh lẫn em, để rồi ở bên kia thế giới, Luyện, Anh và Em sẽ sống vui vẻ an hòa với nhau, để ba chúng ta cùng nhau đập hột phượng.

Ngày đưa đám của Luyện, sau khi ở nghĩa trang về là em có linh cảm ngay: “Cuộc tình của chúng mình đã bắt đầu chấm dứt.” Không phải tại em hết yêu anh, mà là Luyện đã đem theo tình của hai đứa chúng mình vào lòng đất với Luyện rồi. Luyện yêu em lắm, Luyện sẽ không để cho anh thắng cuộc đâu. Vậy mà đúng thật.

Người ta thù hận chiến tranh, còn em cho tới bây giờ vẫn coi chiến tranh là một đại ân nhân, bởi vì nếu không có chiến tranh, hận thù, giết chóc... thì làm gì có người đứng ra thế tội cho anh. Đành rằng lỗi không phải ở một mình anh, Luyện cũng có lỗi. Anh không chính tay cầm dao giết chết Luyện, nhưng hành động bỏ chạy của chúng mình, nói đúng ra là của anh, đó là một hành động vô lương tâm, vô nhân đạo, anh hiểu không? Em đã tìm đủ mọi lý do để bào chữa cho anh trước tòa án lương tâm của em: nào là lỗi không phải do anh gây ra trước, nào là anh còn trẻ thiếu suy nghĩ, nào là...nào là... Nhưng câu trả lời cuối cùng vẫn là: nếu anh không bỏ Luyện nầm đó một mình, có lẽ Luyện đã không phải chết?

Viết tới đây, em đã không quên hát lên bài “Nữ Vương Luyện Hình” để xin Mẹ Maria bầu cử cùng Chúa cho linh hồn Luyện được an vui trong Nước Chúa. Mặc dầu Luyện chưa theo đạo Chúa, nhưng em tin chắc giây phút cuối đời Luyện đã gặp được Chúa, bởi vì tất cả những ai sống hiền lành thì đã có Chúa ở trong tâm hồn rồi.

17

Anh yêu quý,

Những ngày sau khi chôn Luyện là những ngày em sống như một cái xác không hồn. Em thường xuyên đến nhà thờ Chúa, chỉ có những giây phút đó em mới thấy lòng mình dễ chịu. Cha tuyên úy thường

an ủi em: “Tuân theo thánh ý Chúa.” Cha còn nói: “Biết đâu ý Chúa muốn con đi làm “ma soeur”

Em thật rối trí vô cùng. Em không biết em thật ra muốn cái gì? Em thấy em rất mâu thuẫn, một mặt tức giận anh vì bỏ chạy, mặt khác lại lo chỉ sợ gia đình tìm ra nguyên do, lại liên lụy đến anh. Em còn nhớ những ngày sau đó là những ngày em mất đi cái hào hứng muốn gặp anh. Thường ngày nào em cũng cố kiếm hoa đem ra mộ để cầu nguyện cho Luyện. Có nhiều lần em ở ngoài nghĩa trang cả giờ đồng hồ cũng không sợ gì hết. Một lần em vừa đi vừa suy nghĩ nên đã không thấy anh cũng đang đứng trước mộ Luyện. Khi gần tới nơi em mới thấy, phản ứng tự nhiên là em quay đi, tính bỏ về, không hiểu sao lúc ấy em lại không muốn giáp mặt anh, nhưng anh đã gọi tên em và lôi em trở lại. Chúng mình đã cùng quì xuống nói lời xin lỗi với Luyện. Từ lúc đó em mới cảm thấy bớt giận anh. Anh còn nhớ chứ?

Hôm đó anh đã nói với em rằng:

-Em tưởng chỉ có một mình em đau đớn hay sao?
Anh cũng là con người, anh không phải là khúc gỗ,
nhưng em muồn anh phải làm sao? Hô to cho mọi người
biết là Luyện chết vì đi tranh dành em à? Anh thà làm
người sống mà bị em lánh mặt. Anh không ngờ trong
lòng em Luyện quan trọng đến thế. Anh không ngờ tình
yêu em dành cho anh không mạnh như anh tưởng...

Em không biết trả lời anh ra sao ngoài hai hàng nước mắt. Nhưng anh ơi, anh thừa biết đó mà, nếu Luyện quan trọng trong lòng em thì Luyện đã không phải chết. Nếu em yêu Luyện như em đã yêu anh, anh không có cách gì mà chen vào cuộc sống của chúng em được, và như thế có lẽ Luyện đã không phải chết. Anh hiểu chưa anh Lăng? Là ai? Là ai quan trọng trong lòng em? Nhưng anh ơi, em cũng là một con người, một người con gái có trái tim biết cười và biết khóc thì làm sao em còn lòng dạ nào mà đi chơi với anh được nữa. Anh hiểu không anh Lăng. Hy vọng thời gian sẽ là liều thuốc chữa lành tất cả.

Ngày nào em cũng cầu xin với Chúa cho Luyện, cho anh và cho em, cho cả ba chúng ta sau này cùng vui đùa chạy nhảy trong Nước Hằng Sống của Thiên Chúa.

18

Anh yêu quý,

T^hời gian anh sửa soạn để vào trường Võ Bị Đà-Lạt cũng là thời gian em chuẩn bị vào Tu viện. Em nói với anh là em đi ở nội trú, nhưng thực ra trong lòng em đã có ý đi tu rồi. Anh còn dặn em chịu khó ở đó chờ anh về. Em cũng không muốn cho gia đình em biết về việc này, nên ai cũng chỉ nghĩ em đi ở nội trú thôi.

Những ngày tháng sống trong nhà Chúa làm cho lòng em an bình và thanh thản lắm. Em nhớ mỗi lần Nội

dẫn em đi Chùa, Nội thường nhắc nhủ: “Tu là cõi phúc, tình là giây oan.” Thật vậy, tình yêu trai gái không đẹp như em tưởng, không hạnh phúc như em nghĩ. Chẳng trách gì Đức Phật từ bỏ ngai vàng để ra đi tìm phương cứu khổ cho tha nhân. Lúc này em mới thực sự hiểu tại sao “Chú Tiếu Lan” đã can đảm từ chối tình yêu của Ngọc, mặc dù “chú ấy” cũng yêu Ngọc tha thiết, và em cũng hiểu rõ tại sao chú ấy còn nói với Ngọc: “Ai tình chỉ là một sự nhỏ nhen khi so với lòng từ bi của Đức Phật...” Thành thực mà nói, lúc đầu khi đọc cuốn “Hồn Bướm Mơ Tiên” em mất cảm tình với Chú Tiếu Lan khi đọc tới đoạn này. Em đã nghĩ xấu cho chú ấy. Em cho là chú ấy không có trái tim con người. Nhưng bây giờ em phải xin lỗi chú ấy mới đúng. Hơn nữa, nếu tình yêu nhân loại đem lại được hạnh phúc cho con người, thì Đức Giêsu đã không phải bỏ chốn cao sang xuống gian trần lãnh án tử, và chết một cách đau thương nhục nhã trên Thập Tự để cho con người được hưởng hạnh phúc.

Tình yêu Chúa đã bắt đầu cảm hóa em, đang từ từ thoa dịu những vết thương loang lổ trong lòng em thì một cơn giông tố khác lại táp tới ! Gia đình không biết em đi tu nên đã nhận lời mai mối gả em cho Dương Thiện Nam, bạn học cùng trường Quốc Gia Hành Chánh với anh Thắng em. Hè năm ấy, khi em về nghỉ thì gia đình em đã chuẩn bị sẵn sàng cho nhà trai đặt trầu. Thực ra, Nam có đến chơi nhà em nhiều lần và cho quà em đôi khi, nhưng em chưa hề bao giờ có tư tưởng yêu Nam. Em

chỉ coi Nam như anh Thắng của em thôi. Còn Nam yêu em từ lúc nào em cũng không hay biết. Khi biết được chuyện này hồn phách em lén mây lén gió! Em không biết phải tránh né cách nào? Em thật không có lòng dạ nào yêu ai nữa, nhưng cũng không muốn Thầy Me phải “mất mặt”. Em đi cầu cứu với anh Quyết, vì trong gia đình chỉ có anh Quyết là về phe của em thôi. Anh Quyết bầy mưu cho em:

-Mày cứ tìm cách hoãn binh, tao đi tìm thằng Lăng về cho.

-Hoãn binh bằng cách nào?

-Thì mày xin chậm lại một tuần để có thời giờ nói chuyện với thằng Nam.

-Không biết Thầy Me có chịu không?

-Nói với thằng Nam trước đi, rồi kêu nó đi xin Thầy Me.

-Anh nói anh Lăng phải về ngay nhá.

-Còn tùy chứ, đảo ngũ bị tù rục thân à nghe.

Bàn với anh Quyết xong, em lại lo, em không muốn anh ở tù. Lý do em muốn anh về, vì chỉ có anh mới có đủ chiến lược bảo vệ em khỏi phải làm đám hỏi với Nam. Nhưng anh đã không về đúng hẹn. Khi anh về tới Saigon, mọi sự đã xong xuôi gọn gàng. Em có nói với anh, em không muốn lấy Nam, hay nói đúng hơn, em không muốn lấy chồng. Em muốn làm “ma soeur”. Nhưng không sao, đám hỏi có nhưng đám cưới sẽ không bao giờ có. Em nói với anh đừng hành động chi nữa, nhưng anh

đã không nghe em; anh làm cho Nam mất mặt. Anh nêu nhỡ là Nam không nhịn anh như Luyện đâu. Nam sẽ có cách chơi lại anh mà. Anh khôn thì khôn hơn mọi người mà khờ thì cũng chẳng kém thua ai.

“Tuy ta không giết người, nhưng người vì ta mà chết thì tội cũng giống nhau thôi”, đúng, tuy em không đích thân gây ra lỗi lầm, nhưng vì em mà thêm một lỗi lầm nữa lại xảy ra. Cái ân hận đối với Luyện chưa hết, lại thêm cái ân hận đối với Nam. Nếu nói theo kiểu Nhà Phật thì nghiệp chướng từ kiếp trước vẫn không buông tha em.

19

Anh yêu quý,

Sau những ngày tiệc tùng, em cảm thấy vô cùng hối hận và mặc cảm tội lỗi chan chứa trong em. Em thật bậy bạ vô cùng, đã theo đạo Chúa, đã có ý đi tu, vậy mà không dám hé môi hé miệng, cứ một lòng “thiên lôi chỉ đâu đánh đấy”. Một buổi sáng kia, em thuê xích lô đi thẳng xuống Đền Chúa Cứu Thế Saigon để xưng tội, vì cảm thấy như mình đang ngụp lặn trong tội lỗi. Em không dám xưng tội với Cha Việt Nam, nên xưng tội với Cố Tây.

Em đã trình bày cho Cố hết hoàn cảnh và nỗi lòng của em. Em cứ đinh ninh Cố sẽ ra việc đền tội cho em cách nặng, hoặc sẽ đuổi em ra khỏi đạo. Nhưng Cố tỏ ra rất nhân từ, còn yên ủi em phải cản đầm lên, Chúa sẽ

không chấp tội em, nhưng em cũng phải trình bày cho Thầy Me em biết và dẫn đám cưới với Nam.

Em cứ ở lì trong nhà chờ cả buổi sáng hôm đó. Trình bày với Thầy Me, lạy Chúa, thật là em không dám. Vậy phải làm sao đây? Em đến trước ảnh Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp để cầu cứu Đức Mẹ giúp em thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn này. Khấn với Đức Mẹ xong, em thấy lòng nhẹ nhàng như vừa mới trút được một gánh nặng. Em tin tưởng Đức Mẹ Maria sẽ có cách giúp em. Em đã thưa với Mẹ rằng: “Con thế nguyễn một đời không quên ơn Mẹ.”

20

Anh yêu quí,

Sau khi anh trở về đơn vị rồi, Nam cứ tra hỏi em tại sao anh biết mà về. Em thật bí quá không biết trả lời thế nào? Nói thật cũng sợ mà nói dối cũng sợ. Em lại đi cầu cứu với anh Quyết. Anh Quyết nói với em kêu Nam đến nhà chơi rồi anh ấy sẽ có cách. Tối hôm ấy Nam đến nhà em chơi đem theo Uyên, em gái Nam. Cả nhà cùng quây quần uống ly trà, chưa ai kịp nói gì, Uyên đã bô bô lên: “cái anh chàng bắt cúc chị Lan là ai vậy?” Chưa ai kịp trả lời thì chị Bảy, vừa bưng bình trà từ bếp lên, xen vào:

-Thì cậu Lăng chứ ai, người gì mà không biết xấu hổ, tối ngày đeo theo cô út.

-Không hiểu sao nó lại được nghỉ phép ngang xuong như vậy? Chị Trang hỏi.

Anh Quyết chữa ngay:

-Nó đâu có biết đám hỏi em Lan, nó nghỉ phép về thăm Mẹ nó bị bệnh thôi mà.

Chúa ơi, trống ngực em đánh thùng thùng...rồi em lén xuống bếp giúp chị Bảy châm thêm trà nóng. Chắc Thầy Me em cũng không muốn Nam biết thêm nên lảng sang truyện khác.

Trong khi loay hoay giúp chị Bảy châm trà, chị nói với em:

-Cô út à, tôi mà là cô tôi chửi cho cậu Lăng một trận.

-Chửi như thế nào? Chị dạy tôi đi.

-Cô út à, tuy tôi chỉ là người làm, nhưng tôi cũng lo cho cô lắm, cô nên xa cậu Lăng ra, cậu ấy dữ lắm.

-Thì xa rồi đó. Cậu ấy đã gia nhập quân đội, còn tôi sắp sửa lấy chồng.

-Tôi có câu nào nói câu nấy, cậu Nam vừa đẹp trai vừa có tương lai. Mai mốt cậu ấy làm tinh trưởng, mèng ơi, cô oai lắm à nghe.

-Làm sao chị biết cậu Nam sẽ làm tinh trưởng?

-Mấy bữa trước, lúc cô không có ở nhà, cậu ấy qua đây nói chuyện với ông bà, tôi nghe lỏm được mấy câu, hình như cả cậu Thắng nhà mình nữa, hẽ ai học cái trường chánh chánh gì đó thì đều được làm tinh trưởng cả mà.

Em tẩm tẩm cười, đúng là người nhà quê chất phác
họ có cái phước của họ.

21

Anh yêu quý,

Chương trình trở về Đà Nẵng để viếng mộ của Luyện và ghé thăm Ni-cô Diệu Tâm lõi dở hết. Tất cả những gì đã xảy ra đều không có ở trong chương trình hè của em.

Nhắc đến Ni-cô Diệu Tâm, em còn giữ trong lòng một bí mật mà chưa bao giờ dám hé môi với anh. Không biết anh có biết không? Còn em chưa bao giờ nghe anh đề cập tới. Chỉ có một lần anh cho biết tên thật của Ni-cô là Lê thị Nhài. Thời gian em thụ giáo ở trong Chùa, Ni-cô nhiều lần tâm sự với em về một mối tình đầu. Lần kia em tò mò hỏi:

- Tại sao Ni-cô đi tu vậy?
- Tôi qui y cửa Phật để mong giải thoát được những uổn khúc ở trong lòng.
- Ni-cô còn trẻ mà cũng có những uốn khúc sao?
- Tôi đã lỡ yêu một người con trai.
- Người đó đâu rồi?
- Họ đã yêu một người con gái khác.
- Người con trai ấy đã phản bội Ni-cô à? Người xấu như vậy Ni-cô còn thương tiếc làm gì?
- Thương tiếc chứ, bởi vì tôi chỉ yêu thầm người ấy mà thôi.

-Trời ơi, sao Ni-cô không tỏ ra cho người ấy biết.

-Tôi biết rất rõ, nếu có nói ra cũng sẽ thất bại và như thế sự buồn tủi sẽ tăng lên gấp bội, bởi vì tôi lớn hơn anh ta 2 tuổi, gia đình nghèo lại thất học.

-Em có thể giúp Ni-cô được gì không?

Ni-cô không trả lời câu hỏi của em rồi bỏ đi, và em có cảm tưởng như lúc quay đi, Ni-cô còn ngoái lại lườm em một cái. Thái độ của Ni-cô làm cho em thắc mắc mãi, nên em càng theo dõi sát Ni-cô. Một lần kia em bắt gặp Ni-cô ở phía sau Chùa, ngồi tựa vào một gốc cây cành lá um tùm và hình như đang chăm chú xem cái gì đó. Em lại gần tới nơi mà Ni-cô vẫn không hay. Mô Phật, Ni-cô vừa xem tấm hình vừa khóc, rồi lại nhắm mắt lại lẩm bẩm khấn vái. Em rón rén mãi mới ngó được tấm hình, thì ra là tấm hình của anh. Em chết điếng người, một tí nữa là em hét lên, may quá em cầm hầm được. Em tính bỏ chạy nhưng Ni-cô đã phát giác ra sự có mặt của em. Ni-cô không dám nhìn thẳng vào mặt em khi em gợi chuyện:

-Xin lỗi, em có làm mất sự yên tĩnh của Ni-cô không?

-Không sao, cũng đến giờ tôi phải trở vào Chùa.

-Em chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi. Hôm nay em mới biết có cảnh đẹp như vậy.

Ni-cô cáo từ rồi đi về Chùa. Em ngồi xuống đúng vào chỗ Ni-cô đã ngồi và em bắt đầu vừa thắc mắc vừa suy tư: “Không lẽ người mà Ni-cô yêu lại là anh Lăng?

Hay ta nhìn lầm hình. Không, không thể lầm được, tấm hình do chính tay mình chụp cho anh ấy lúc anh ấy đứng bên con ngựa dịp đi Huế. Nếu thật sự là anh Lăng, quả thật là oan nghiệt ! Thình lình một cơn gió to lộng lên, cuốn theo cả hàng ngàn chiếc lá vàng xào xạc, ngoài biển rộng sóng cũng đã bắt đầu lên cao..."

Em vội vã quay trở vào Chùa, khi an toàn đứng dưới mái hiên nơi Cửa Phật em mới thấy mình được bình tĩnh. Có phải ni-cô Diệu Tâm đã yêu anh không?

22

Anh yêu quý,

Dôi khi em nghĩ nếu chuyện của chúng mình đem đóng thành phim chắc còn hay hơn cả "Truyện Tình Lan và Đientes" anh nhỉ? Anh còn nhớ lần chúng mình đi chơi núi "Ngũ Hành" không? Chị Trang bảo chúng mình phải vào Động Huyền Không để lấy hên, vì người ta tin tình đầu khó hợp, nếu có hợp cũng sẽ mau tan, hoặc mang nhiều khổ lụy. Anh đã nói:

-Đúng là dân tộc mình tin nhiều dị đoan, mấy ông thầy bói lợi dụng bầy ra để gạt tiền đàn bà con gái.

Bây giờ mỗi lần nghĩ lại em chỉ biết cười một mình vì tất cả những gì anh cho là nhảm nhí, là dị đoan, đều trở thành sự thật cho anh. Lan của Đientes thì sống đời nau sòng. Lan của Ngọc cũng một lòng qui y cửa Phật. Còn Lan của anh thì sao? Chắc cũng không ngoại lệ. Anh chịu

khó đi kiếm hai anh chàng kia để mà kết bạn tri âm đi là vừa.

Theo Thuyết Nhân Quả của Nhà Phật, chắc kiếp trước anh và em đã vụng đường tu nên kiếp này vướng vào nghiệp chướng. Nói là nói vậy thôi, em tin theo Đạo Chúa, theo giáo lý của Chúa không có kiếp luân hồi, Chúa tạo dựng nên em “độc nhất vô nhị”. Từ khi Chúa tạo thành trời đất cho đến khi trời đất này qua đi, em là em, em không bởi ai và cũng không từ ai mà có.

23

Anh yêu quý,

Em trở lại Đệ Tử Viện với một tâm hồn trống rỗng, không có gì khác ngoài mặc cảm tội lỗi ! đêm ngày băn khoăn suy đi nghĩ lại mà vẫn không biết phải làm sao cho mình được bình an? Nhiều lần em đã tính đi thưa với Sơ Giám Đốc để qua ở chung với nội trú, nhưng cũng không đủ can đảm. Thật là tiến thoái lưỡng nan. Böyle giờ em mới thực sự cảm nghiệm được thế nào là “đứng giữa con đường đôi ngả”. Nhưng dù sao chăng nữa, em luôn tin tưởng Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp sẽ có cách giúp em.

Quả nhiên là Đức Mẹ giúp, không biết nguyên do từ đâu mà Thầy Me em biết được em đi tu bên Đạo Chúa, nên bắt về. Me em vì thương đứa con gái “út ít” vừa yếu

đuối vừa xấu xí nhất nhà nên chẳng động tĩnh gì. Nhưng
Thầy em đâu chịu bỏ qua

-Con tính thế nào? đã làm đám hỏi với người ta, con
lại bỏ đi tu, không nói một tiếng.

Em chưa biết trả lời ra sao... Thầy em lại tiếp:

-Ai bày cho con làm như vậy?

-Thưa Thầy, không có ai.

-Thầy muốn con nói thật.

-Dạ, con nói thật, con tự mình bày cho mình thôi.

-Tại sao con phải đi tu?

-Tại con thích làm “ma soeur”

-Đừng có trẻ con, Thầy Me phải ăn nói với người ta
làm sao bây giờ?

Bà Nội vốn thích cho em đi theo con đường tu hành,
Nội nói với Thầy Me:

-Con đường tu hành là con đường hoàn hảo nhất, nếu
cháu nó đã chọn thì các con không nên ngăn cản. Hơn
nữa, cháu nó có cẩn thiện từ bẩm sinh, chắc chắn nó sẽ
đạt thành quả. Còn về phía cậu Nam, lo gì cậu ấy không
có vợ.

Anh Quyết thêm vào:

-Bà Nội nói đúng đấy, vả lại thằng Lăng đã phá đám
dịp ăn hỏi, con sợ sau này khi lấy nhau rồi, Bảo sẽ trút
cơn giận vào em Lan thì khổ cả đời.

Thầy em nổi nóng:

-Cái thằng nói giáo cho giặc kia, liệu hôn, đừng “trẻ
con làm mất lòng người lớn” nghe rõ chưa?

Me em ôn hòa hơn:

-Con yếu đuối lắm, không đi theo con đường tu hành
khổ hạnh được đâu con ạ. Hơn nữa khi về già lấy ai
chăm sóc cho con.

Em vừa lau nước mắt vừa trả lời:

-Chắc con không sống thọ được đâu Me à!

-Đừng nói nhảm, con đã sắp sửa có chồng rồi mà
tính còn trẻ con quá.

24

Anh yêu quý,

Nam xin phép Thầy Me để dẫn em đi Đà Lạt chơi,
coi như để thưởng em vừa thi đậu tú tài toàn
phần. Em giật mình, không biết Nam vô tình hay hữu ý
mà lại muốn đưa em đi Đà Lạt trong khi anh vẫn còn ở
trường Võ Bị, nếu em nhớ không lầm, mãi đến tháng 8
anh mới ra trường, mà lúc đó mới tháng sáu. Em đề nghị
với Nam: em thích đi Nha Trang ăn đồ biển. Nam cũng
chiều ý em. Cùng đi có anh chị Chiến và các cháu vì Ba
Má của chị Chiến ở ngoài Nha Trang, và chúng em cũng
sẽ trọ ở đó.

Trong suốt tuần lễ ở Nha Trang, hễ có dịp nói
chuyện riêng, Nam luôn nhắc nhủ em về vai trò của
người vợ trong gia đình. Nam còn nói em học bằng đó đủ
rồi. Nam khuyên em đi ghi danh học về nội trợ: học
cắm hoa, trang hoàng nhà cửa, nấu nướng.v.v... Em chỉ

nghe mà không có phản ứng. Em thầm nghĩ: anh chàng này chưa chi đã độc tài.

Nam dàn xếp với em: Nam muốn cưới em sau khi đã nhận chức Phó Tỉnh Trưởng VL., nghĩa là tháng 9 Nam được bổ nhiệm thì tháng 12 sẽ đám cưới với em. Nam nói: “Như thế đám cưới của chúng mình sẽ long trọng hơn, Lan bằng lòng không?” Em chỉ gật đầu rồi cười trù. Bề ngoài vui vẻ vậy, nhưng trong lòng em máu rỉ từng giọt!

Một hôm em trốn ra bãi biển một mình, tự nhiên em cảm thấy “thèm” sự yên tĩnh. Một mình tản bộ trên bãi biển em cứ muốn hát bài “Nha Trang là miền Quê Hương cát trắng....” nhưng lại không thuộc. Nhìn đại dương mênh mông em thấy lòng mình lắc lắc dịu nhẹ. Em suy nghĩ musing lung không có gì rõ rệt, khi thì nhớ đến anh, khi thì nhớ đến Luyện, khi thì nhớ đến Nam, khi thì lại mường tượng ra một ngày nào đó mình được gia nhập hàng ngũ môn đệ của Đức Giêsu để theo Ngài đi rao giảng Tin Mừng, đi cứu nhân độ thế... quên mình để sống cho tha nhân có lẽ là một cuộc sống có ý nghĩa nhất? Đời con người cũng có nhiều bí ẩn giống như lòng đại dương kia, khó mà lường nổi! Luyện và anh cùng hứa chăm sóc cho em suốt đời...nhưng khi vào chung kết thì Nam là người lãnh hậu quả. Tất cả chúng ta đều phải xuôi theo Ý Trời.

Mải thả hồn theo sóng nước chập trùng em quên mất hiện tại cho đến khi Nam đặt vào vai em:

-Em đang “xuất thần” hay sao mà không biết anh tôi.

-Sao anh biết em ở ngoài này?

-Em không biết à? Muốn tìm “hồn” người thi sĩ thì một là lên cung trăng, hai là theo gió ngàn, ba là bơi trên sóng nước.

-Anh lại nhạo em nữa rồi.

-Em nghĩ thế nào mà lại cho là anh nhạo em. Cái mà anh yêu thích nhất ở nơi em là cái “hồn” thi sĩ.

-Thật không?

-Thật 100%, bởi vì trong cuộc sống của anh, anh cần một cây dương liễu rủ bóng mềm mại chứ anh không cần cây thông đứng thẳng giữa trời.

-Vậy hóa ra “hồn” thi sĩ là anh chứ không phải em.

-Nếu lý luận như thế thì có lẽ em lại có thêm cái “hồn” triết gia nữa.

-Anh Nam à, anh tin mọi sự trên đời này xảy ra là do định mệnh hay là do ngẫu nhiên?

-Anh tin cả hai.

-Cái gì? Sao mà anh tham lam thế!

-Trên đời này vốn không có gì là bất di bất dịch.

-Anh sai rồi, có hai thứ đã được Chúa an bài, không bao giờ thay đổi đó là: sự sống và sự chết !

-Nếu nói như em thì anh phải thêm một thứ nữa.

-Thứ gì?

-Đó là thứ “anh yêu em...”

Anh yêu quý,

Sau khi đi chơi ở Nha Trang về, em cũng ghi danh đi học nội trợ. Thầy Me em cũng đôn đốc bắt em phải đi, hình như Nam cũng có nói qua việc này với Thầy Me em.

Anh biết không? Sau khi anh từ Đà Lạt về được mấy ngày là Nam biết liền.

Nam hỏi em:

-Lăng đã đến thăm em chưa?

-Chưa đến, mà nếu có đến thì thăm cả gia đình chứ đâu phải thăm riêng em. Anh ấy cũng biết em sắp lấy chồng mà.

-Nó có để cho chúng mình bình yên dịp đám cưới không?

-Tại sao anh lại hỏi em như thế?

-Em nhớ không? Dịp đám hỏi nó đã phá đám rồi.

-Tính anh ấy ngang lấm, kê anh ấy đi.

-Lần này nó dám chọc giận anh nữa, anh không để nó yên đâu.

Em biết tính của Nam, nói là làm, chứ không dễ nhượng bộ như Luyện. Nghe Nam nói vậy em cũng lo. Em muốn nói cho anh để đề phòng nhưng không biết làm cách nào? Thầy Me em canh kỹ lăm. Em đành viết cho anh mấy chữ và hối lộ với chị Bảy:

-Chị tìm cách đưa thư này cho cậu Lăng dùm tôi.

Chị Bảy dãy đây đấy:

-Cô út à, tôi không dám đâu, rủi ông bà hay cậu Nam biết được là chết tôi à nghe.

-Chị đừng lo, tôi chịu hết mọi tội cho.

-Mà này cô út, sao cô còn cứ nhì nhăng với cậu Lăng làm gì nữa.

-Nhì nhăng gì đâu.

-Vậy sao cô còn biện thư?

-Đây là thư bảo cậu Lăng từ nay đừng gặp tôi nữa, thư chửi cậu ấy đấy mà.

-Vậy thì được, khi đưa thư tôi cũng sẽ chửi thêm dùm cô.

-Chị chửi cũng được, nhưng nhớ cẩn thận, đừng để ai thấy nhá.

Chị Bảy đi rồi em vừa mừng vừa lo. Hôm sau anh sang nhà em, em biết anh có ý gặp em, nhưng sức mẩy mà được.

Hai ngày sau, Nam đến xin phép Thầy Me để đem em đi VL., vì Nam phải xuống đó để thu xếp công việc. Năm trên lầu, em cũng nghe được Me em nói với Nam:

-Em nó bị đau bụng suốt cả đêm, chắc còn mệt, con đem nó đi làm sao lo cho nó được.

Chị Bảy xen vào:

-Cậu Nam đừng lo, ông bà canh cô út kỹ lắm, cả chị Bảy này cũng canh dùm cậu nữa.

Thầy em la chị Bảy:

-Từ nay khi chúng tôi nói chuyện, chị không được xen vào, nghe chưa?

-Dạ, con xin lỗi ông.

Rồi em nghe rõ tiếng Nam xin phép Thầy Me lên lầu gặp em. Em vội vàng chùm chăn kín mít mặc dầu trời đang nóng 100 độ ! Đêm qua em có bị đau bụng thật nhưng đâu đến nỗi “bán thân bất toại” như em giả bộ thêm ra ! Lúc Nam đi rồi, em cười một mình: không ngờ mình cũng có khiếu làm “tài tử”. Hằng phim nào mà biết được chắc họ sẽ thâu nhận em thủ vai chính !

Sáng hôm sau em xin phép Thầy Me đi lễ Chùa. Chị Trang la em:

-Đúng mày điên điên khùng khùng ! Khi đi lễ bên Chúa, khi đi lễ bên Phật, ai biết đường mê mà coi chừng có ngày thần thánh vật mày chết !

Em nghĩ thầm: chị biết cái quái gì, xin đi lễ Chùa chỉ là giả bộ để có cớ đi gặp anh Lăng thôi mà.

Me em nói:

-Để Me cùng đi lễ Chùa với con

Bé mảnh hết rồi ! tiến cũng không được mà lùi cũng không xong. Mặt mũi em “thộn” lên một đống. May quá, anh Quyết cứu kịp thời:

-Mày còn yếu vậy mà đi đâu, đi bác sĩ là vừa, rủi lăn quay ra đấy, ai lo cho thằng Nam.

Thầy Me em nghe thấy vậy mừng rên, dục anh Quyết đem em đi bác sĩ mà quên băng đi rằng anh Quyết vốn là cái tên “nổi giáo cho giặc !”.

Trên đường đi, anh Quyết nói:

-Thằng Lăng đang chờ mày ở tiệm bánh Lan Hương.
Tụi mày phải lẹ lẹ lên, rủi đứa nào thấy, tới tai thằng
Nam là chết tuốt cả hai đứa, tao không cứu nữa đâu à
nghe.

Thả em xuống, anh Quyết dặn:

-Anh đi mua chút đồ, khoảng chừng hai giờ sau anh
trở lại đón.

Anh nhớ không? Chúng mình đã vào Vương Cung
Thánh Đường, ngồi núp ngay bên cái cột thật to mãi tận
cuối nhà thờ:

-Cầu nguyện một chút đã rồi hãy nói chuyện anh ạ.

-Giờ này mà em còn cầu nguyện à. Lúc khác hãy
cầu.

Mặc dầu anh nói thế, em cũng vẫn im lặng nguyện
cầu. Trong mấy phút cầu nguyện, đố anh biết em đã cầu
gì không? Em xin Chúa cho em được làm “ma soeur.”

Lúc đó anh rất là buồn, nên em phải cố gắng vui vẻ,
vậy mà anh dám nghĩ xấu cho em:

-Em thích làm bà Phó Tỉnh Trưởng hay sao mà vui
vậy?

-Thích, thích chứ sao không, em vừa nói vừa lườm
anh.

-Anh xin lỗi, nói chơi thôi mà, em tính sao?

-Tính cái gì? chuyện đi làm “ma soeur” hay chuyện
đám cưới?

-Em nhất định để Nam cưới?

-Không nhất định thì Nam cũng sẽ cưới em.

-Anh dẫn em đi trốn.

-Không được, anh làm như vậy là giết chết Thầy Mẹ em, chặt đầu, em cũng không dám.

-Vậy thì làm sao?

-Thôi tới đâu hay tới đó. Em tin Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp sẽ có cách cứu giúp em.

Chẳng hiểu sao anh cứ im lặng, chẳng nói năng gì nữa, hai tay bưng lấy mặt, em cứ quay sang nhìn anh, cũng cảm thấy buồn. Bỗng đứng anh hàn học:

-Anh đã có lời thề, nếu anh không lấy được em thì không đứa nào lấy được em.

-Anh đừng như vậy, anh mà làm thế, vô tình anh biến em trở thành một “con yêu tinh, ai đụng vào cũng không được. Em có ý dồn cho anh cưởi, nhưng anh không cưởi, làm em sợ muối chết !

Lúc anh Quyết trở lại, anh nhất định không cho em về. Anh đòi đưa em đi luôn. Em mặc kệ anh với anh Quyết nói qua nói lại, em không có ý kiến gì. Cuối cùng em nghe anh Quyết nói:

-Mày coi chừng, mày mà tính điên như vậy, thằng Nam sẽ bắn bỏ mày!

-E rằng, nó chưa kịp bắn em, em đã bắn nó rồi.

-Đừng có ấu à nghe.

Em nghe hai anh nói chuyện mà ớn lạnh cả người! Đàm ông các anh nguy hiểm quá, đụng một tí là bắn với giết. Con người có linh hồn, có xác, là hình ảnh của Thiên Chúa chứ đâu phải con gà con vịt.

Sau khi anh Quyết rồ xe đi rồi, em ngoái lại nhìn anh và thấy anh cũng đang nhìn theo em, lúc ấy em lại cảm thấy thương anh vô cùng, lại muốn bỏ tất cả để trốn theo anh.. Em thầm nghĩ: đây có lẽ là lần sau cùng em gặp riêng anh. Một khi đã làm vợ Nam, dù muốn dù không em cũng sẽ không gặp riêng anh, em không muốn có lỗi với Nam. Chiều hôm đó anh đã đi đâu hả? Còn em đã đến nhà thờ cầu nguyện, xin Chúa phù hộ cho anh.

26

Anh yêu quý,

Nam nói đi VL hai tuần sau mới về, vậy mà đúng đúng mới sáu ngày Nam đã trở về. Hôm Nam về, Nam đòi đưa em đi mua nhẫn cưới và đặt thiệp cưới. Em không có hào hứng chút nào, Em nói với Nam:

-Còn những hai tháng nữa, đâu có gì phải vội vàng, phát thiệp cưới ra sớm, rủi người ta quên hết, lỡ không có ai đi đám cưới của mình thì sao.

Em chỉ nói vô tình thôi, nhưng Nam đã giận. Thầy Me em hoảng lên, la lối um sùm, rồi bắt em phải theo ý Nam. Chỉ có hai ngày, chúng em đã lo xong hết mọi công việc. Nam lại phải trở về VL. Nam ngỏ ý muốn đưa em đi cùng, nhưng Thầy Me em nói: Theo phong tục của dòng họ em, 100 ngày trước khi đám cưới, hai người không nên đi riêng với nhau kéo dẽ bị “xui” lắm ! Thế là Nam đi một mình. Em hỏi Nam:

-Bao giờ anh lại về?

-Không biết chừng, có thể là vài ngày mà cũng có thể là hai ba tuần. Em cứ đi lấy thiệp cưới một mình em cũng được.

Sau khi Nam đi, em mới dám hỏi tin tức về anh. Anh Quyết cho biết anh cũng đã trở về đơn vị. Cả đêm hôm đó em nằm trằn trọc, hết nghĩ tới anh lại nghĩ tới Nam. Cuối cùng, em chỉ biết buông tiếng thở dài, mượn tâm sự của nàng Thúy Kiều để an ủi mình:

*"Cũng liều nhầm mắt đưa chân
Thử xem con Tạo xoay vẫn đến đâu?"*

Anh đi rồi, Nam cũng đi rồi, em cảm thấy được tự do đi lại, đứng lên ngồi xuống cũng thoải mái hơn. Ngày nào em cũng đi khấn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp ở Đền Chúa Cứu Thế Saigon.

27

Anh yêu quý,

Em còn nhớ vào một buổi chiều thứ sáu, nghĩa là sau khi Nam đi được một tuần, em đang học giao chánh ở Chợ Lớn, Uyên, em gái Nam tới tìm em, Uyên kêu em ra ngoài, có vẻ nghiêm trọng lắm, Uyên nói nhỏ với em:

-Chị Lan à, anh Nam đi đâu vậy?

-Ủa, em không biết à, anh ấy đi VL. cả tuần nay rồi hay sao mà còn hỏi.

-Anh có nói gì với chị không?

60

-Anh nói có công chuyện gấp phải về dưới đó thu xếp. Chị hỏi khi nào về, anh trả lời là không biết chừng, có thể vài ngày mà cũng có thể hai ba tuần. Anh còn dặn chị cứ đi lấy thiệp cưới một mình, chị đã lấy rồi, đang chờ anh ấy về đây. Truyện gì đã xảy ra?

-Hôm nay có nhân viên ở VL về đây tìm anh Nam, họ nói ở dưới đó người ta cần anh ấy gấp mà anh về Saigon cả hơn mươi ngày nay vẫn chưa trở lại, nên họ phải lên kiểm. Nghe tới đây em cũng cuống cả lên, theo Uyên về liền.

Khi về tới nhà Uyên, Thầy Mẹ em cũng đang ở đó, cùng với người nhân viên từ VL lên. Cả nhà đang nhộn nhao! Em hỏi người nhân viên:

-Anh Nam không có ở dưới đó hả chú?

-Chưa thấy, hôm anh ấy về Saigon, anh hẹn độ ba ngày sẽ trở lại, đợi đến nay vẫn không thấy nên tôi mới phải về đây tìm.

-Đúng, anh ấy chỉ ở nhà có 3 ngày, đến ngày thứ 4 là đi rồi, đi từ hôm thứ sáu tuần trước.

-Vậy không biết anh ấy đi đâu nhỉ?

Tiếp theo là muôn vàn câu hỏi được đặt ra? Và mọi người chia nhau đi tìm... Em một mình lảng lăng xuống thang Đền Chúa Cứu Thế Saigon. Em đến cầu nguyện trước bàn thờ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp để lấy sự bình tĩnh trở lại. Em hỏi Đức Mẹ:

-Thưa Đức Mẹ, anh Nam ở đâu vậy Mẹ? Mẹ làm ơn làm phước chỉ dùm con được không? Thế là hình ảnh của anh lại xuất hiện, em còn nhớ rõ mồn một những lời mà anh nói với anh Quyết hôm chúng mình gặp nhau ở Vương Cung Thánh Đường: "...nó chưa kịp bắn em thì em đã bắn nó rồi..." và những lời anh đã nói với em: "Anh không lấy được em thì cũng không ai lấy được em." Nghĩ như thế, em tự nhiên thấy rợn rùng ! và muốn đi kiểm anh ngay để hỏi cho ra đầu đuôi. Nhưng rồi em tự chấn an: nóng nảy sẽ làm hư hết mọi chuyện, vả lại nếu gia đình đôi bên mà biết được em đi kiểm anh trong lúc này thì hậu quả sẽ không lường được...

Năm ngày, mười ngày, hai mươi ngày...vẫn không có tin tức gì của Nam. Tin đồn ra dưới muôn vàn hình thức..Mẹ của Nam, Mẹ chồng tương lai của em thì "chết đi sống lại". Cuối cùng, người ta lại đổ cho VC đã chặn đường bắt anh ấy, hoặc có người nào đó muốn cái địa vị của anh Nam mà không được nên thủ tiêu anh ấy...nào là, nào là...muôn vàn thứ nào là...mà vẫn không ai biết sự thật.

Em hỏi anh Quyết:

- Không biết Lăng có làm gì anh ấy không?
- Không đâu, thằng Lăng khùng lên nói bậy bạ, chứ nó không dám làm vậy đâu.
- Anh Quyết khẳng định thế, em cũng an tâm phần nào.

Thời gian đó, em gùm mình ở trong phòng, không ham muốn gì, cũng chẳng muốn gặp ai. Bạn duy nhất của em chỉ là một bầu trời nhỏ qua khung cửa sổ. Tuy nhiên thỉnh thoảng em cũng phải qua bên nhà Nam, nhưng lần nào cũng có người nhà đi theo. Một lần kia, Mẹ của Nam mượn cớ khóc con để chửi xéo em: “Ơi con ơi là con, Mẹ đã nói với con lâu rồi mà con không nghe, những người đàn bà nhan sắc lại có tài, vía họ độc lăm, con ơi là con...”, bị chạm tự ái, em ra về liền, hôm ấy chị Bảy đi theo em. Vừa ra khỏi nhà họ, chị Bảy nói:

-Cô út à, bà Phán chửi xéo cô đó, cô biết không?

-Biết cái gì chứ, bà ấy chửi người có nhan sắc lại có tài, cả hai đều tôi không có, như vậy đâu phải là chửi tôi.

-Cô à, tôi nể cô, bằng không tôi đã chửi lại cho bà ấy một trận.

-Chị đừng có ẩu à nghe. Tôi cấm chị không được kể lại chuyện này cho ông bà.

Chị Bảy và em đang còn cãi qua cãi lại thì Bắc, anh của Nam rượt tới. Bắc nói với em:

-Thím đừng buồn nhé, tại chưa có tin tức gì của em Nam, Mẹ anh thương nhớ con nên nói quá lời thôi.

-Không dám, em chưa đám cưới với Nam mà anh đã gọi em là thím, mắc cở chết anh ạ. Em rất thông cảm, anh đừng lo.

Sau này em nghe nói bà ấy còn rửa em: “Cái con ầy, người không ra người, ma không ra ma, bỏ đạo tổ tiên mà đi theo tà ma ngoại đạo, Đức Phật từ bi chưa vặn cổ

nó cũng còn phước đức bảy mươi đời nhà nó...!” Bà ấy gọi Đạo Thiên Chúa là tà ma ngoại đạo. Em nghĩ bụng: Nếu Đức Phật mà vẫn cõi em ra Ngài đâu còn xứng với cái danh hiệu là Từ Bi. Từ đó em cũng không qua lại nhà Nam nữa.

Nghĩ cho kỹ, những lời bà Phán rủa em cũng chẳng oan uổng gì: viá em độc thật. Luyện đang chuẩn bị cưới em thì chết; bây giờ tới Nam, đang chuẩn bị cưới em cũng bị mất tích; không biết khi nào tới phiên anh? Nếu anh không muốn yếu mạng, xin làm ơn quay đi ngả khác!

Cuối cùng chỉ có Chúa mới chịu đựng được vía độc của em thôi!

28

Anh yêu quý,

Noel năm ấy, em không đi lễ nửa đêm vì không muốn trốn gia đình để đi trong khi bầu khí còn đang mang nặng sự mất tích của Nam. Đêm đó, một mình trong căn phòng bé nhỏ, em đã mở những bài hát về Giáng Sinh và hát theo nhè nhẹ vừa đủ cho mình nghe. Một trong những bài Thánh Ca ấy có câu: “Lạy Chúa, con là người ngoại đạo, nhưng tin có Chúa ở trên cao...” Em quì gối thưa với Chúa: Lạy Chúa con cũng vậy, nhưng chẳng những con tin có Chúa ở trên cao

mà còn tin có Chúa ở trong cuộc đời, trong lòng người và trong mọi hoàn cảnh.

Đêm nay, tự nhiên em cảm thấy thương Nam quá. Em đã cầu nguyện cho Nam rất nhiều. Dù Nam còn sống hay chết xin cho Nam được bình an. Chẳng gì Nam cũng là người chồng sắp cưới của em, tuy Nam không chiều em như Luyện, nhưng Nam cũng chưa làm chi quá đáng đối với em. Hơn nữa, anh ấy cũng phải yêu em nên mới xin cưới em làm vợ. Rồi em van nài: Lạy Chúa, con tin Chúa biết anh Nam ở đâu, xin chỉ dùm con.

Em mở tủ lấy 500 cái thiệp và 2 chiếc nhẫn cưới đặt trên bàn, rồi cứ ngồi nhìn chúng mà chẳng biết nhìn để làm gì? Mãi đến 2 giờ sáng em mới lên giường ngủ. Vừa chợp mắt được một chút trời đã sáng. Em trốn đi Lễ ở Đền Chúa Cứu Thế trong khi cả nhà còn đang ngủ.

Em đến quỳ trước Máng Cỏ Chúa Hài Đồng, chưa nói với Chúa được lời nào, nước mắt đã tuôn trào ! Em chỉ quỳ im lặng chứ chẳng biết nói gì. Em ở lại trong nhà thờ rất lâu vì cảm thấy được an bình lắm. Gần trưa em mới ra về. Vừa bước vào nhà, Mẹ em nói:

-Bác Phán bên nhà đang nằm bệnh, con nên qua thăm bác ấy một chút cho phái đạo.

Em dạ một tiếng rồi đi ngay. Chị Bảy chạy theo: “tôi đi theo cô út.”

Em mới vào tới sân, Uyên chạy ra đón, em nói với Uyên:

-Được tin bác nằm bệnh, chị qua thăm bác.

-Má em bệnh cả mấy ngày nay rồi, chẳng chịu ăn uống chi cả, chỉ đòi gặp anh Nam.

-Vẫn chưa có tin tức gì của anh ấy à?

-Chưa, còn chị?

-Cũng thế thôi.

Em theo Uyên vào nhà trong, bà Phán nằm trong giường buông màn xuống nên không nhìn rõ người, em chào:

-Thưa bác, nghe bác không được khỏe, con sang thăm bác.

Em chưa dứt lời bà ấy đã tru tréo lên:

-Ơi Nam ơi là Nam, con ơi là con, sao mà con xấu số thế con ơi ! người ta trông mặt hiền lành nhưng là “yêu ma” đấy con ơi là con...!

Uyên chữa thẹn cho em:

-Má làm gì kỳ vậy?

-Kỳ gì mà kỳ, từ nay tao không muốn thấy mặt nó ở trong nhà này nữa.

Em lấy hết sức bóp chặt lấy trái tim mới đủ can đảm để nói:

-Con chào Bác.

Uyên theo em ra ngoài:

-Chị bỏ qua đi, mấy người già cố chấp và tin đị đoan lầm.

-Thôi chị vê.

Em cắm cổ đi một mạch quên băng cả chị Bảy, nhưng khi quay lại cũng không thấy chị đâu, rồi em cứ

tiếp tục đi. Vừa về tới nhà em đã nghe tiếng chị Bảy đang um sùm kể lại cho Thầy Me em nghe. Thầy em trừng mắt lên, chị ấy nói:

-Cô út lướm tôi, tôi cũng nói. Tôi phải lo chạy về trước để cho ông bà hay, vì lần trước cô cũng cấm tôi không được nói. Tôi gì mà cô phải chịu như vậy, đã cưới đâu mà cô lo. Tại sao cô cứ im lặng để cho người ta chửi? Cô nhịn đã vậy, còn danh giá của gia đình nữa chứ.

Em lắng lặng lên lâu, Me em gọi trở lại:

-Me mà biết như vậy thì đâu có bảo con sang thăm họ làm chi. Đúng là thứ “xỏ lá”.

-Thầy Me cứ an tâm đi, không đến nỗi nghiêm trọng như chị Bảy nói đâu. Con biết tự lo liệu mà.

Em lại tiếp tục tự giam mình ở trong phòng. Em cũng muốn đi tìm Nam, nhưng biết đi đâu mà tìm? Có nhiều đêm em nằm nhìn bóng tối chắng biết làm gì hơn là cười với chính mình. Tưởng đâu chỉ có những giai nhân “sắc nước hương trời” như nàng Kiều của cụ Tiên Sinh Nguyễn Du mới phải than lên: “Ma đưa lối quỉ đưa đƣờng, lại tìm những chốn đoạn trường mà đi.” Ai dè kể cả một cô bé “lợ lem” như mình cũng đi chung vào con đƣờng ấy!

Một buổi chiều, anh Quyết từ dưới nhà gọi vọng lên lầu:

-Lan à, xuống đây đi chơi với anh cho khuây khỏa, cứ lì ở trong phòng làm gì, coi chừng thành “ma xó” giữ nhà là nguy to.

-Em không đi đâu.

-Lẹ lên, em thích ăn bánh cốt ở tiệm Lan Hương lắm đó mà.

Mắt em bỗng sáng lên, em hiểu được ngay là anh Quyết sẽ dẫn em đi gặp anh. Vừa ra tới xe, anh Quyết hỏi:

-Mày hiểu rồi chứ gì?

-Sao anh Lăng có thể về lúc này được hả anh?

-Mày biết tính nó mà, muốn gặp mày thì dù có bị “trọc” đầu một tháng cũng đâu nhầm nhò gì!

Thay vì đi tiệm Lan Hương, anh Quyết chở thẳng em đến Vườn Bách Thảo. Anh Quyết đã tế nhị cho chúng mình gặp riêng nhau. Cũng lâu rồi không gặp lại, vậy mà im lặng cả đến 5 phút vẫn không ai chịu lên tiếng, cuối cùng, kẻ thua cuộc vẫn là anh:

-Em sao rồi? Có tin tức gì của Nam chưa?

-Em đang định hỏi anh đây.

-Tại sao lại hỏi anh?

-Anh có làm gì Nam không?

-Làm gì nghĩa là làm gì?

-Anh hiểu em muốn nói gì mà.

-Em hờ nghi cho anh?

-Em không hề nghi, nhưng em khó chịu với anh.

-Vô lý, nếu em không hề nghi, sao lại khó chịu với anh?

-Em khó chịu với anh vì nhiều lý do, em không thể nói bằng lời, nhưng lòng anh hiểu được là em muốn nói gì mà?

-Em thật là bất công đối với anh. Em chỉ biết thương cho người khác mà không biết thương cho anh.

Nghe anh nói với một giọng trầm buồn, em lại hối hận và thương anh. Có lẽ em đã không công bằng đối với anh thật; nhưng anh biết không? Vì cũng có lẽ em đã không yêu ai bằng anh; cái gì em cũng đổ cho anh, để rồi cái gì em cũng cố tìm cách bào chữa cho anh. Em vẫn thầm nguyện xin cho anh là một người trong sạch với Thiên Chúa, với Luyện, với Nam, và với chính bản thân anh, anh hiểu chưa?

30

Anh yêu quý,

Thầy Me em bàn với nhau gửi em qua Pháp thăm cô chú đồng thời ở lại chơi ít lâu cho khuây khỏa, cho em đỡ bị căng thẳng. Tuy em chẳng có hào hứng gì đi Pháp để thăm cô chú, nhưng vì muốn thoát ra khỏi hoàn cảnh hiện tại, nên em bằng lòng đi. Em cứ băn khoăn mãi có nên cho anh biết hay không? Cuối cùng em quyết định ra đi một cách âm thầm, không muốn ai biết kể cả anh.

Ba tháng đầu tại thủ đô Paris, em đã đi du ngoạn gần hết các nước Âu Châu. Tới các trung tâm hành hương có tiếng là thiêng thánh như: Lộ Đức, Fatima, Đền Thờ Thánh Phêrô - Phaolô bên Vatican – Roma, em đều nhớ cầu nguyện cho mọi người thân yêu, đặc biệt vẫn là anh, Luyện và Nam. Sự mất tích của Nam luôn luôn ám ảnh em như một bóng ma. Do đó những danh lam thắng cảnh cũng không mấy kéo được sự chú ý của em và đem lại cho em sự thoái mái như em mong muốn, đúng là “*người buồn cảnh có vui đâu bao giờ*” Paris được gọi là Kinh Thành Ánh Sáng, vậy mà đối với em nó cũng chỉ là một bóng tối mịt mùng! Em không thích ở lại Paris, nhưng nghĩ đến về Việt Nam cũng chưa muối, nên xin Thầy Me em cho phép em ở lại thêm một thời gian và em đã ghi danh vào Đại Học. Em đậu Tú Tài Pháp nên vẫn đê ngôn ngữ cũng không đến nỗi khó khăn lắm. Em tự nhủ mình “phải quên”, quên người chết, quên người mất tích và quên luôn người còn sống, quên tất cả...để chỉ chú tâm vào việc học.

Vào Đại Học được mấy tháng, một phần không muối phiền cô chú, một phần vì đi học hơi xa, nên em đã xin vào ở Foyer (nơi cho các thiếu nữ trợ học, tự do hơn là ở nội trú) của các Soeurs Dòng Marie Aux. Trong thời gian trợ học tại đây, em luôn luôn nghĩ đến đi “tu kín”. Trong thời gian còn đang đi du lịch, em đã đến kính viếng xác của Thánh nữ Têrêsa Hài Đồng Giêsu (Thérèse De l’Enfant Jesus) tại Nhà Dòng Kín ở quê

hương của chị là thành Lisieux thuộc miền Bắc nước Pháp. Qùi trước xác thánh của chị, em thấy lòng mình lâng lâng như ở trên không trung! Em ước ao được như chị, nhưng khi nhìn vào lòng mình thì nào là dơ, nào là bẩn và đầy mùi hôi phàm tục. Em đã thưa với Chúa: mặc dầu con không có diễm phúc được làm người yêu của Chúa như chị thánh Têrêsa, xin Chúa thương chấp nhận con như đứa con “hoang đàng” khi nó biết thống hối trở về nhà cha nó. Từ đây em lại bắt đầu nuôi tư tưởng “ước gì mình được đi tu kín”. Nghĩ đến con người bất xứng của mình, em lại phải cố xua đuổi tư tưởng ấy đi. Mặc dầu không dám nuôi ước vọng được đi tu kín, em vẫn không bỏ ý tưởng muốn làm “ma soeur”. Do đó, nhờ sự hướng dẫn của Mère Marie France, em đã xin gia nhập Hội Dòng.

Em thề nguyễn “dứt bỏ hết mọi lưu luyến hồng trần” để chỉ một lòng tin theo Chúa và lo tu thân tích đức cho trọn kiếp làm người. Nguyện vọng của em là sau khi làm “ma soeur” sẽ dùng hết mọi khả năng của mình để chia sẻ và nâng đỡ những tâm hồn đau khổ. Em muốn trở thành một Bác Sĩ chuyên chữa về “bệnh cùi tâm linh”. Anh có thắc mắc tại sao em lại có tư tưởng “ngộ” như vậy không? Có một thời gian em tình nguyện theo các soeurs đi sang Cameroun, một tỉnh của miền Nam Phi Châu để phục vụ tại một trung tâm của những người bị bệnh phong cùi. Trong suốt hai tuần phục vụ tại đây, em không ăn uống ngủ nghỉ được là bao nhiêu, tuy em chỉ là

người đi phụ giúp các soeurs thôi mà cũng ôn lạnh cả “xương sống !” Hình ảnh những thân xác thê thảm của các bệnh nhân cứ ám ảnh em, khiến cho em ăn không biết ngon, ngủ cũng không yên giấc. Em thầm nghĩ: Bệnh cùi ngoài thể xác còn thê thảm như vậy, không biết bệnh cùi tinh thần còn thê thảm đến chừng nào!

Ba Năm Sau..

31

Anh yêu quý,

Lại cũng vào một buổi chiều tuyết rơi thật nhiều, em đã nhận được thư của anh. Cái thư mà anh hỏi em lần cuối là nếu em nhận lời cầu hôn của anh thì cho anh cưới, bằng không, anh buộc lòng phải đi cưới vợ, vì Mẹ anh muốn được nhìn mặt thằng cháu đích tôn trước khi bà nhắm mắt lìa đời.

Đọc thư anh xong, em như cây chết đứng, không biết nên khóc hay nên cười? Cuối cùng, em làm cả hai, khóc chán lại cười, cười chán lại khóc ! Em thật sự không phân tích nổi tâm trạng của mình. Chiều hôm đó, em đứng tựa cửa sổ nhìn tuyết rơi cho đến khi lòng thấm lạnh, cho đến khi thành phố Paris lên đèn, và cho đến khi tiếng chuông kinh chiều điểm.

Tiếng chuông dẫn em vào Nhà Nguyên...em gục đầu dưới chân Thánh Giá Chúa, lòng ngập tràn tâm tình của Mai-Đệ-Liên (Madeleine). Em tưởng em đã quên được

anh, nhưng thực ra chỉ là tự lừa dối mình. Em đã xin Chúa tha thứ cho em như xưa Chúa đã tha cho Madalena và rồi em nghe như Chúa hỏi lại em: “Con có yêu Cha như Mai-Đệ-Liên không?” Em bối rối quá, không biết phải trả lời Chúa sao cho đúng? Nếu em trả lời có cũng không sai, mà nếu em trả lời không thì cũng đúng. Em yêu Chúa, em muốn Chúa, nhưng lại không muốn mất anh. Hết mâu thuẫn này chồng chất trên mâu thuẫn nọ. Cuối cùng em đã lau sạch nước mắt, mạnh dạn thưa với Chúa:

-Lạy Chúa, con muốn Chúa. Con xin chôn hình ảnh Lăng dưới chân Thánh Giá Chúa. Xin Chúa chúc lành cho anh ấy và cho con được ơn biết quên, quên tất cả những gì mà con không cần phải nhớ.

Đêm hôm đó em mở mắt nhìn bóng tối suốt cả đêm mà không hiểu để làm gì? Hôm sau em quyết định biên thư trả lời anh với mục đích khuyên anh đi lấy vợ. Em viết ra những lời khuyên anh hăng hái lắm, rất có thể anh cũng nghĩ lầm rằng em thực sự đã quên anh, đã gạt anh ra khỏi cuộc đời em, trong khi lòng em nát ra từng mảnh vụn ! Em lại cảm thấy mình có lỗi với Chúa. Rồi tự em khinh em, chán ghét chính em, không ngờ em lại là con người giả dối, tham lam như thế ! Nhưng có một điều em chắc chắn Chúa cũng vui, vì như thế chứng tỏ em vẫn còn là con người với đầy đủ nhân loại tính: yếu đuối, vấp ngã, nhưng cố gắng chỗi dậy đi theo Ngài.

Anh yêu quý,

Không đầy hai tháng kể từ ngày em gửi thư trả lời cho anh, thì em nhận được thiệp cưới của anh, chắc chắn không phải do anh gửi, Kim-Anh gửi cho em, nó còn nói:

-Cháu cứ định ninh người mơ tương lai của cháu là cô chứ? Sao kỳ vậy?

Nó còn kể thêm cho em nghe: anh đã cãi nhau với cả nhà trước khi đám cưới.

Em cầm thiệp cưới của anh trong tay mà lòng tan ra trăm mảnh ! cưới thì em không đủ sức nên chỉ biết khóc. Khóc để mừng cho anh đã có gia đình ! Khóc cho một cuộc tình dang dở ! Khóc cho nàng Công Chúa Hoa Phượng của anh suốt đời sẽ mang mẫu hoa sim tím ! Lúc đó em muốn bay ngay về Việt Nam để nói với anh rằng: em bằng lòng nhận lời cầu hôn của anh; em muốn anh đập hột phượng cho em ăn cho hết cuộc đời này...

Em không biết đi đâu ngoài Nhà Nguyệt, và không biết tâm sự với ai ngoài Thánh Giá Chúa. Đêm hôm đó em đã lẩn trốn suốt cả đêm sau bàn thờ Chúa, em cầu nguyện cũng có, khóc cũng có. Nhưng khi bình tĩnh lại, em lại cảm thấy có lỗi với Chúa. Em thật ích kỷ, tham lam, muốn một lúc cả Chúa lẩn anh. Chúa đã biết trước là trong lịch sử nhân loại có một “đứa” vô cùng tham lam như em, nên Chúa đã phải ra bài học: “Các con không

thể làm tôi hai chủ..." Vâng, Lạy Chúa, con biết con đã
vấp phạm quá nhiều, nhưng chưa quá bảy mươi bảy lần
bảy, xin Chúa đừng khai trừ con!

33

Anh yêu quý,

Trong lúc em đang chuẩn bị về thăm Việt Nam
thì nhận được hình của con anh. "Chu choa!"
thằng bé khâu khỉnh quá và giống cha nó như đúc. Em
mải ngắm nhìn hình cháu bé nên không mấy để ý đến
những dòng chữ chú thích ở phía sau, vừa lật tấm hình
lại, em bỗng giật mình: trời đất ơi, anh to gan quá! Dám
lấy tên đệm của em làm tên đệm cho con anh. Em mà
là mẹ nó, em sẽ cào anh ra cho đến chết!

Suốt cả buổi chiều em cứ cầm tấm hình của thằng
con anh, mà không biết cầm để làm gì? Cuối cùng em đã
kẹp hình đó vào sách nguyện, vì nó sẽ là khí giới hữu
hiệu nhất để giúp em quên anh. Thôi thế là thôi! vĩnh
biệt anh thật nhé! Từ nay anh vĩnh viễn ra khỏi cuộc đời
em, anh đã là chồng, là cha của người ta rồi. Công Chúa
Hoa Phượng của anh từ nay sẽ ngủ yên trong nhà Chúa,
để mặc cho những cánh phượng rơi rụng khắp cổng
"Chùa!".

Đêm hôm nay em nghe có tiếng hát văng vẳng trong
giấc mơ "Nếu vì tình yêu Lan có tội gì đâu sao vướng
vào sâu đau..." Bỗng em giật mình tỉnh dậy, và nghe như

có người nhắc nhở em: “*không có tình yêu nào cao quý hơn tình yêu trên Thập Giá.*” Tự nhiên em thấy lòng mình êm dịu lại.

34

Anh yêu quý,

Em được đón ở phi trường về chưa đầy hai giờ đồng hồ, anh đã xuất hiện. Hú hồn ! Đố anh lúc đó em nghĩ gì? Em đã nghĩ không biết có phải anh là “ma só” hay không mà biết tin lẹ thế? Sau đó em mới được biết anh về thăm mẹ anh từ ngày hôm trước và nán ở lại chờ em.

Mọi người đều nhìn em với con mắt ngạc nhiên, làm cho em có cảm giác như mình từ trong cõi chết mới sống lại? Thì ra lần đầu tiên mọi người thấy em mặc tu phục của “ma soeur.” Nội cứ đăm đăm nhìn em mà chẳng nói câu nào. Em thưa Nội:

-Cháu chào Bà Nội, Nội có khỏe không?

Nội em vẫn không nói gì hết. Em tiếp:

-Nội không thích cháu làm “ma soeur” hả?

-Thích chứ, đạo nào cũng là đạo, cháu tu được như vậy là phước đức lắm rồi.

Cả nhà thắc mắc, chị dâu cả của em nói:

-Ủa, cô út theo đạo Chúa hồi nào mà làm “ma soeur” lẹ vậy?

Chị dâu thứ ba của em đỡ lời cho em:

-Lẹ gì mà lẹ, cô út học với các Soeurs từ còn nhỏ, lại
đã 5 năm ở Pháp rồi chứ bộ.

Thầy Me em cứ im lìm, không biết các ngài đang
cảm động hay đang bức mình vì em ngang nhiên vào
đạo, tu thành “ma soeur,” mà bây giờ các ngài mới biết.
Em đứng dậy khoanh tay:

-Con xin lỗi Thầy Me, con đã vào đạo từ lâu và đi tu
chứ không phải ở nội trú. Nhưng vì con có nỗi khổ riêng,
không thể trình bày cho Thầy Me hiểu được. Nhưng con
tin chắc Thầy Me không phản đối, vì dù sao con cũng đi
theo con đường lành, đường tốt. Mong Thầy Me tha lỗi
và thông cảm cho con.

Ngoài dự tính của em, Thầy em đã lên tiếng với
giọng đầy cảm động:

-Không, Thầy Me không buồn chi với con cả. Thầy
Me chỉ cảm động mà thôi. Không ngờ con đã khôn lớn
và biết chọn đi vào con đường từ bi xả kỷ. Con là con út
trong gia đình, lại yếu đuối nên Thầy Me cũng rất lo cho
tương lai của con. Nay con đã thành thân, Thầy Me rất
mừng. Xin Trời Phật phù hộ cho con. Nghe Thầy em nói
em không sao cầm được nước mắt, nhưng là nước mắt
hạnh phúc, nước mắt mừng vui.

Nay giờ em không nghe anh lên tiếng, em không
dám nhìn anh, nhưng em có linh cảm anh cứ nhìn em
chằm chằm. Em nghe chị Trang chọc quê anh: Này cậu
Lăng ơi, “ma đưa lối, quỉ dẫn đường” hay sao mà cậu cứ

tìm những chỗ đường cùng mà đi? Rồi chị cười khanh khách. Anh Quyết vốn có tính tế nhị:

-Lan, xin phép Thầy Me nói chuyện riêng với Lăng mấy phút để cho nó còn trở về đơn vị, không còn thời giờ chờ đợi đâu.

Gặp lại anh sau vài năm xa cách, em thấy anh khác nhiều, nét phong trần đã hiện rõ trên khuôn mặt anh. Thú thực, lúc gặp lại anh, em cũng thấy lòng xao xuyến lấm, nhưng em lại tự nhắc nhủ mình đã là người của Chúa, của nhân loại...không là của riêng ai.

35

Anh yêu quý,

Sau khi anh đi được bốn ngày, vợ anh từ dưới quê lên gặp em. Em rất lấy làm ngỡ ngàng, vì không được chuẩn bị trước nên em cũng hơi mất bình tĩnh. Vừa gặp em, chị ấy gây chiến liền:

-Không cần dài dòng, tôi cho Dì Phước biết tôi là vợ của ông Trung Tá Lăng. Tôi đến đây để xin Dì Phước xa chồng tôi ra.

-Xin lỗi chị, chị nói gì tôi không hiểu?

-Dì Phước đừng có giả vờ nữa, anh Lăng từ hôm đi thăm Dì về đến nay không chịu về nhà, cứ ở lì trên văn phòng.

-Nếu vậy, chị nên hỏi thẳng chồng chị, sao lại đến hỏi tôi?

-Vì anh ấy vẫn còn yêu Dì Phước.. rồi chị òa lên khóc, làm cho em tán loạn tâm thần..Trong nghẹn ngào chị ấy kể lể với em:

-Tôi lấy anh ấy đã hơn hai năm, đã sanh cho anh ấy một cháu trai, mà anh ấy vẫn không hề yêu tôi. Trong ví cũng như ngoài văn phòng chỉ để hình của Dì Phước, tấm hình hồi dì còn “con gái”... Em vô ý bật cười rồi cắt ngang:

-Bây giờ tôi cũng là con gái chứ, không lẽ chị nghĩ tôi là đàn ông?

-Tôi có ý nói hồi trước khi dì đi tu, chị lại tiếp:

-Có những đêm nằm mơ anh ấy cũng gọi tên Dì Phước. Có lần tôi hỏi: Lan là ai? Anh ấy nói: “Lan là một người không ai có thể thay thế được”; ai dè Lan lại là một Dì Phước.

Chị ấy nói một hơi không có chẽ cho em xen vào nên phải đợi cho đến khi chị ấy ngưng em mới dám:

-Chị Quế à, anh Lăng và tôi là đôi bạn từ thuở nhỏ, gia đình chúng tôi lại rất thân nhau, nếu chúng tôi định lấy nhau thì không ai có cơ hội “lọt” vào, huống chi bây giờ anh ấy đã có gia đình, còn tôi đã là Dì Phước. Chị cứ an tâm lo chu toàn bốn phận làm vợ, làm mẹ đối với chồng con chị. Tôi sẽ khuyên anh ấy dùm chị, hơn nữa tôi cũng sắp trở về Pháp rồi, anh ấy sẽ không còn dịp gặp tôi nữa, chị yên tâm đi.

-Bây giờ tôi biết Lan là ai rồi, tôi sẽ không để yên cho anh ấy đâu. Trước đây tôi nhường nhịn vì cứ tưởng Lan là một người đã chết...

-Thì chị cứ tiếp tục coi Lan là một người đã chết có sao đâu?

Chị ấy cáo từ... thái độ của chị lúc bỗng đây đi cho em cảm giác: một cơn giông tố không nhỏ sẽ xảy đến cho gia đình anh.

Lúc đó, em tự nhiên nhớ tới lời Chúa, nhưng lại nhớ không rõ, em chỉ nhớ mang máng như là Chúa có nói: “Vô phúc cho những ai làm dịp tội...”. Lạy Chúa, con có phải là kẻ “làm dịp tội” không? Nếu phải, thà xin Chúa đem con về thế giới bên kia còn hơn để cho gia đình người ta tan vỡ !

Em tiễn chị ấy ra cửa, đứng nhìn theo mãi cho đến khi bóng chị ấy khuất sau bức tường ngoài cổng em mới lặng lẽ vào phòng đóng cửa lại. Trời tối lúc nào em không hay, chỉ biết rằng lại thêm một đêm em không sao chợp mắt được...

36

Anh yêu quý,

Tuy suốt cả đêm trằn trọc, sáng dậy em vẫn không thấy mệt và đi dự Thánh Lễ lúc 4g30 sáng. Sau Lễ, đợi cho mọi người về hết em mới dám lên gần bàn thờ Đức Mẹ để cầu nguyện. Em xin Đức Mẹ cho chúng mình được ơn quên nhau; cho anh được chu toàn

bổn phận làm chồng làm cha; cho em được trung thành bước theo con đường của Chúa và yêu Chúa cho đến cùng. Em cũng đã không quên cầu cho vợ anh đừng nổi cơn nghen để cho gia đình anh được bình an. Cầu nguyện xong, em thấy lòng thanh thản và miệng em ca lên nhẹ nhè bài thánh ca:

“Thánh Maria Mẹ Chúa Trời
Xin giữ hồn con luôn thăm tươi
Trinh trong như nước nguồn êm chảy
trên đường đời không vướng trần ai...”

37

Anh yêu quý,

Hôm nay em đi chơi Đà Lạt với một vài anh chị và các cháu. Lâu lắm mới có dịp trở về thăm Đà Lạt nên rất thú vị. Em được sanh ra ở Đà Lạt, đây “cũ” mới đem về Saigon. Mẹ em tính lộn tháng, đi chơi đúng vào lúc em “đòi” ra chào đời, nên Đà Lạt là quê hương thứ hai của em.

Đà lạt vẫn đẹp và mộng mơ như thuở nào. Cảnh Đà Lạt nhắc em nhớ tới bài “Đà Lạt Trăng Mờ” của nhạc sĩ Hải Linh mà có thời em tự đặt mình vào nhân vật chính trong bài hát.

Theo chương trình đã định, thứ sáu chúng em mới trở về Saigon, nhưng mới chiều thứ tư em đã cảm thấy sốt

ruột và đòi về Saigon vào ngày hôm sau, tức là thứ năm. Em bị anh Kiên “xì nẹc”:

- Cái “bà mụ” này làm mất hứng mọi người. Lần sau đi đâu sẽ không cho bà mụ đi theo nữa!

Trên đường về, em cứ làm thính, không muốn cưỡi cũng chẳng muốn nói, và chính em cũng chẳng hiểu em im lặng để làm gì? Cháu Kim-Vân vừa cưỡi vừa nói:

-Cô à, cô làm gì mà mơ mộng hoài vậy? Cô đừng quên cô đã là Dì Phước rồi đó nghe.

- Ừa, Dì Phước không được mơ mộng hả? Dì Phước mơ mộng về Chúa, về Đức Mẹ, về các Thánh ở trên Trời thì sao...

Thế là mọi người trong xe được một trận cười thoải mái. Nhưng cưỡi đó rồi buồn đó, linh tính báo cho em như có điều chi chẳng lành.

Em thầm nghĩ trong lòng, xin Chúa cho em biết luôn luôn sẵn sàng mở rộng trái tim để đón nhận ý Chúa và mở rộng vòng tay để đón nhận mọi hoàn cảnh của cuộc đời.

38

Anh yêu quý,

Dã gọi là “linh cảm” thì có thể đúng mà cũng có thể sai, nhưng linh cảm của em đúng nhiều hơn sai, có lần chính anh cũng phải sợ cái linh cảm của em là quá “linh” đó, anh nhớ không? Thật vậy, chúng em vừa bước vào nhà, Mẹ em nói ngay:

-Vợ cậu Lăng qua đời rồi!

-Cái gì!

Hai chữ “cái gì” được phát ra cùng một lúc từ cửa miệng của nhiều người nên khiến cho bầu khí lúc đó rất là nghiêm trọng; riêng em có cảm giác như đang bị lăn xuống vực thẳm...Me em tiếp:

-Mới hồi trưa nay cháu Kim-Anh qua đây báo tin là vợ cậu Lăng thắt cổ tự tử vào đêm thứ ba rạng ngày thứ tư.

Lặng người như bị sét đánh! em không khóc, không cười và cũng chẳng hỏi thêm câu nào, tai em lùng bùng... bỏ mặc mọi người bàn tán, em lặng lẽ về phòng khóa chặt cửa lại, lúc đó khoảng 5 giờ chiều... khi em giật mình tỉnh dậy, ánh trăng đã lấp ló ngoài cửa sổ, đêm đã khuya...Em không nhớ mình đã khóc mà sao cái gối lại ướt đẫm? Em quì gối xin với Chúa:

Lạy Chúa nếu sự hiện diện của con trên đời này gây nên phiền phức. Xin Chúa đem con đi với Chúa. Mặc dầu con chưa biết vì sao chị Quế phải chết, nhưng con đoán chừng có phần nào liên hệ tới con và anh Lăng. Xin Chúa tha thứ cho chúng con. Và xin Chúa đem linh hồn chị Quế vào Nước Chúa mặc dầu chị chưa theo đạo, nhưng chị cũng là người do Chúa tạo dựng nên.

Sáng sớm tinh sương hôm sau, ngày thứ sáu trong tuần, một “phái đoàn” của gia đình gồm 11 người khởi hành đi Kiêng Giang. Đứng trước linh cữu của vợ anh, em không biết phải nghĩ gì? Em chỉ cảm thấy lòng mình buồn thảm lấm! Rồi bỗng đứng như một cơn giông tố đen đặc đang ùn ùn kéo tới bao phủ lấy em, em có cảm giác như người nằm trong quan tài đó chính là Luyện! Thế là em lạnh toát cả người mặc dầu lúc ấy trời rất nóng. Em vội lén ra ngoài...

Ngày đưa đám tang chị Quế, em không hề dám nhìn anh một tí nào, nhưng mà trong lòng em có nhiều câu hỏi: Tại sao? tại sao? Tại sao?...ngoài Thiên Chúa ra ai có thể trả lời được là tại sao đây? Nghe Má của chị Quế khóc thảm quá, làm cho em choáng váng cả người. Một mặc cảm ghê sợ lại đến với em, không lẽ lời nguyền rủa của Mẹ anh Nam khi xưa lại là đúng: em là “yêu ma?”, ai đụng tới em cũng yếu mạng!

Ngày hôm sau, trước khi trở về Saigon, em có ra mộ để tặng hoa cho chị Quế đồng thời cũng để gửi chị chút tâm sự:

“Chị Quế thân mến, em thật không hiểu tại sao chị phải tự giết mình? Nhưng thôi, hiểu hay không hiểu cũng không quan trọng nữa, chị đã vĩnh viễn ra đi rồi! Em tin rằng linh hồn chị đang ở trong Nước Chúa và chị đã thấy rõ tất cả sự thật, anh Lăng và em đã không làm gì có lỗi đối với chị. Dù anh Lăng không yêu chị chăng nữa, thì đối với Chúa và mọi người chị vẫn là vợ của anh ấy, và

là Mẹ của con anh ấy. Dù anh Lăng có yêu em cách nào
đi nữa em cũng vẫn không phải là vợ anh ấy, chị hiểu
chưa? Nhưng mà, chị Quế ơi, lý luận lúc này cũng vô ích
chị nhỉ? Xin chị tha thứ cho anh Lăng, nếu anh ấy đã
thiếu bốn phận làm chồng đối với chị. Em rất thông cảm
với chị vì em cũng là đàn bà, đàn bà nào mà chẳng muốn
được chồng yêu thương tận tình. Xin chị bỏ qua tất cả để
phù hộ cho chồng con chị được an vui trong cuộc sống
cho hết đoạn đường đời.

Vĩnh biệt chị, em phải trở về lo bốn phận hằng ngày.
Em nguyện cầu cho linh hồn chị mau siêu thoát.”

40

Anh yêu quý,

Trên đường về Saigon, mọi người cứ nói cười vui
vẻ như thường, riêng em lòng vẫn còn tan nát
như một vườn hoa sau cơn bão tố!

-Đàn bà phiền phức thật, đụng một tí là ghen tương,
là làm to chuyện... anh Khang chưa kịp dứt lời, Kim-Anh
nhào vô ngay:

-Còn đàn ông thì sao? Là bậy bạ, là đàn áp vợ con...

-Thôi đừng có lộn xộn nữa, bà phước cầu cho méo
miệng hết cả lũ bây giờ.

Chú Quý vừa nói vừa liếc em, nhưng em lờ như
không nghe, không thấy gì cả. Mọi người lại cười ồ lên,

khiến cho em cảm thấy khó chịu với họ: mấy người vô duyên, đi đám tang mà cũng còn đùa dỡn được.

Cháu Thiếu Lang cứ khóc nghêu ngao, Mẹ anh dỗ cháu hoài không được cũng bức mình, thấy vậy em xin bế cháu đỡ một lúc. Em vừa đỡ Thiếu Lang được chút xíu là cháu lăn ra ngủ trên tay em, không phải em khéo đỡ cho bằng cháu khóc lâu nên đã đến lúc mệt. Tuy nhiên mọi người cũng lợi dụng cơ hội này để chọc ghẹo em, lẽ dĩ nhiên Kim-Anh bao giờ cũng nhanh mồm miệng nhất:

-Chết cha, cháu Thiếu Lang muốn Dì Phước làm má nó.

-Đúng ha.

-Vậy nó mới chịu nín chữ, ai đỡ nó cũng đâu có chịu...

Thế là mọi người lại được một “bụng” cười. Anh Quyết trả thù dùm em:

-Dì Phước à, rẩy nước Thánh đi cho đám này khỏi bị tà ma ám ảnh!

Lúc chia tay nhà ai người ấy về, cháu Thiếu Lang vẫn còn ngủ và em đã trao cháu cho Mẹ của anh.

Vào tối nhà, em nhào đi tắm ngay. Nước giếng mát đã rửa sạch bụi đường và em hy vọng sẽ rửa sạch được luôn cả bụi lòng.

Ba ngày sau, nghĩa là ngày sau cùng trước khi em đi ngoại quốc nhưng em không trở lại Pháp mà đi Hoa Kỳ, anh lại xuất hiện. Chập tối hôm đó, từ trên lầu em cũng nghe rõ mồn một tiếng anh chào Thầy Me em. Em chắc chắn thế nào anh cũng lên lầu gặp em nên em ra ngoài hành lang đứng vào một góc tối quay lưng về phía cầu thang.

Em đứng đó chưa bao lâu đã nghe tiếng chân anh lên cầu thang, em đếm từng bước chân của anh.. nhưng khi anh đến gần em, em lại vờ như không biết gì hết. Em mang một tâm trạng rất là mênh mang: một mặt rất muốn gặp anh và được anh tiễn ra phi trường, nhưng khi gặp anh lại không muốn đối diện. Chính em đã nói thầm với em: “Lan ơi, mày thực sự muốn gì? Sao mày phức tạp quá vậy hả?” Mỗi khi em nỗi “cơn lì” anh luôn luôn là người thua cuộc. Em không nhớ hai đứa mình đã đứng im lặng bao lâu trong bóng tối cho đến khi anh gọi tên em:

-Lan.

Em nghe rất rõ, tim em bắt đầu di chuyển, hết phải rồi qua trái... đầu vậy cũng vẫn không thay thế được vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt em. Em tự nhủ: dù anh có gọi đến ngàn lần cũng sẽ không quay lại. Thế nhưng, anh mới gọi đến lần thứ 3, em đã òa lên khóc ... Em nghe rất rõ giọng trầm buồn của anh:

-Thà anh làm người chết có lẽ sướng hơn là làm người sống mà bị em giận hờn !

Thế là cả một bầu trời đen tối lại đổ ập xuống trên em, vì đây là lần thứ hai anh nhắc lại những lời mà anh đã nói với em sau cái chết của Luyện. Em muốn quay mặt lại ôm chầm lấy anh để nói rằng:

-Em giận hờn vì em yêu anh, vì em muốn anh là người trong sạch, vì em muốn anh là một con chim Đại Bàng tự do bay nhảy trên “miền đất” của cuộc đời, của con người và nhất là của chính lương tâm anh. Nhưng em không đủ can đảm, nên chỉ biết khóc để mặc cho anh hiểu sao thì hiểu.

Thế là hai đứa mình lại im lặng trong bóng tối mờ mờ. Em không dám quay sang nhìn anh, nhưng em cảm được anh cũng đang nhìn về phía mặt trăng như em. Mảnh trăng lưỡi liềm đang lơ lửng trên vòm trời cao ngất, ánh trăng đẹp nhưng quá yếu ớt nên không đủ chiếu sáng cho tất cả những oan trái trong cuộc tình của chúng mình.

42

Anh yêu quý,

Tại phi trường Tân Sơn Nhất, em đã cười nói luyên thuyên. Em cố gắng đè nén con người thật của mình. Không hiểu vì sao em phải làm vậy? Lúc chia tay tạ từ, những người thân của em rưng rưng nước mắt...còn em lại cười nói vui vẻ. Không biết có ai đã nghĩ rằng em vô duyên không? Khi nói lời từ biệt với anh, mặc dầu miệng em nói: hẹn ngày tái ngộ, nhưng lòng em

lại nói khác: vĩnh biệt, ngàn đời vĩnh biệt, hẹn gặp lại
anh ở Thiên Đàng hay Suối Vàng?

43

Anh yêu quý,

Em sinh vào mùa thu, có lẽ định mệnh đã an bài
nên bất cứ khi nào bước vào giai đoạn mới hay
miền đất mới, bao giờ em cũng được “nàng thu” ra chào
đón lúc ban đầu.

Em tới Hoa Kỳ vào mùa thu, giữa mùa “đầy thu”;
Pennsylvania, một tiểu bang thuộc miền Đông Bắc nên
có bốn mùa rõ rệt. Vì là mùa thu nên cây cối ngả màu
vàng, vàng đủ loại. Mỗi loại vàng đều có một vẻ duyên
dáng đặc biệt của nó, khó mà diễn tả được bằng lời. Rất
tiếc em không phải là nhà văn, nếu phải thì chắc chắn
một cuốn tiểu thuyết “Mùa Thu Lá Vàng” sẽ được chào
đời để làm bạn cùng “Mùa Thu Lá Bay” của nữ văn sĩ
Quỳnh Giao. Đố anh biết em đã ước gì? Em đã ước được
làm chiếc lá màu vàng, vàng lâu một thế kỷ nhưng đừng
bao giờ lìa khỏi cành. Lời ước của em chưa kịp dứt thì
một chiếc lá vàng rơi, hai chiếc lá vàng rơi, ba chiếc lá
vàng rơi ... cứ theo nhau chơi với trong không trung trước
khi lao mình xuống đất mặc dầu chỉ có làn gió nhẹ ngang
qua! Viá em độc nên mong không thành.

Anh yêu quý,

Thành phố Lancaster mới mùa thu thôi mà cũng lạnh lẩm, nhưng em thích lạnh, cái lạnh làm cho em thấy dễ chịu hơn. Hôm nay là đúng một tuần em tới thành phố này thì nhận được thư anh. Phản ứng tự nhiên em rất mừng, hăm hở mở ra, nhưng bỗng dừng em khựng lại vì một tư tưởng bỗng nhắc nhở em: “Lan đã chọn Chúa rồi, sao còn hờn hở khi nhận được thư của...như vậy?” Thế là em không đọc thư anh nữa. Em đem nó dấu dưới chân tượng Đức Mẹ. Hai ngày qua đi, em đã phấn đấu rất nhiều...em lại như người đứng giữa ngã ba đường và đường nào em cũng muốn đi vào. Sang ngày thứ ba, em đến quì dưới chân ảnh Đức Mẹ, em thưa với Mẹ rằng: Xin Mẹ thông cảm cho lòng trần tục của con. Rồi em nghe như Mẹ nói với em: “Con khờ quá, nếu chỉ vì một cái thư mà con sợ sẽ phản bội Chúa thì làm sao làm môn đệ Chúa được. Hơn nữa Chúa đâu có hẹp lượng như con nghĩ, sao con lại đem Chúa so sánh với người phàm...”. Em mừng quá, lấy thư từ dưới chân tượng Đức Mẹ và xin phép Mẹ để đọc:

Saigon... ngày... tháng...năm...

Em yêu,

Mặc kệ em là ai, ni-cô hay dì phuốc, là nàng tiên hay cô bé lọ lem...em vẫn là người vợ chưa cưới của anh.

Ở phi trường về, anh viết thư cho em liền. Anh nhìn theo em cho đến khi chiếc phi cơ mất hút vào không gian và đây cũng là lúc anh cảm thấy mình được tự do nhất để nghĩ về em mà không sợ người bên cạnh anh soi mói. Và rồi không ngày nào anh không nhớ tới em và không giây phút nào mà không cảm thấy thiếu em. Còn em sao? Em có dám thề rằng em không yêu anh không? Vậy tại sao em phải làm thế? tại sao em phải cố tình lẩn trốn anh? Nhiều khi anh tự hỏi: chắc hẳn kiếp trước chúng mình đã phạm tội gì ghê gớm lắm nên kiếp này bị Trời đày! Rồi bỗng nhiên anh nhớ tới câu Truyện Kiếm Hiệp của người Trung Quốc: Chú Tiễn Đồng và Nàng Ngọc Nữ dám ngang nhiên yêu nhau, làm dơ bẩn “Thiên Đinh” nên bị Ngọc Hoàng Thượng Đế đày xuống dương gian cho nếm mùi cay đắng của ái tình; vì thế mà cuộc sống ở trần gian dù hai người yêu nhau tha thiết cách mấy đi nữa cuộc tình vẫn dở dang. Đó chính là cuộc tình của vợ chồng Thất Lang trong bộ phim “Dương Gia Tướng”. Có phải đó là anh và em không nhỉ? Chắc phải đấy em à, để rồi “thấy ở đó mà không sao với được. Nấm được rồi lại bị tuột tay”.

Em yêu, cuộc tình của chúng mình là một trò chơi hú tìm đã quá lâu dài phải không em? Bao giờ mới cho anh bắt được đây? Em khôn lầm, cứ đem Chúa ra làm bia đỡ đạn, khiến cho anh có những lần bức mình cả với Chúa.

Giờ này em đang làm gì? Còn anh đang nhớ em và chuẩn bị ngày mai trở về đơn vị, tiếp tục cuộc đời lính chiến. Anh tin chắc, anh sẽ không bỏ thây ngoài chiến trường...vì có em luôn cầu Chúa phù hộ cho anh, phải không em?...

Đọc tới đây, em mang mặc cảm của một người “bội tín”, em đã chọn Chúa, hứa quên anh, mà bây giờ lại đọc thư của anh. Em vội vàng gấp thư lại, vừa gấp em vừa la anh nho nhỏ đủ cho mình em nghe: bậy quá, anh dám bực cả với Chúa, thật là vô phép... Lạy Chúa, xin tha thứ cho anh ấy, vì anh ấy là “quân bên lương!” và xin tha cho con vì con là căn nguyên cho anh ấy lỗi phạm. Sau đó em về phòng riêng, em bật diêm đốt lá thư, ngọn lửa bùng lên trong nháy mắt rồi tan dần...để lại một làn khói trắng nhè nhẹ vẫn vơ biến vào không gian. Vì em vội vã đốt thư nên không biết đoạn cuối anh đã nói gì, chỉ biết rằng, đốt thư rồi lòng em nhẹ nhõm lắm, nhẹ nhõm như vừa trả xong một vật gì mà mình đã tò mò “ăn cắp”.

45

Anh yêu quý,

Em biết dù em không trả lời thư cho anh, anh cũng vẫn tiếp tục viết và rồi anh sẽ ngụy biện: Anh “chỉ cho đi mà không mong đền trả...” đó là tư tưởng của Thánh Phanxicô trong Kinh Hòa Bình mà em vẫn hay hát cho anh nghe. Nhưng anh đã áp dụng trật hết tron

rồi, trong trường hợp này đâu có phải như thế, anh thật là “ba bứa” quá đi thôi!

Đúng vậy, tuần nào em cũng nhận được thư của anh, có hai lần em không được đọc, Mẹ BT chỉ cho em biết có thư của anh, nhưng không trao cho em đọc. Em thầm nghĩ: chắc anh viết gì bậy bạ lắm nên Mẹ mới không cho em đọc. Thế cũng tốt, để cho đầu óc em được sạch sẽ hơn.

Mùa Christmas năm ấy em có biên thiệp cho anh, không biết khi nhận được anh vui hay lại tức giận, bởi vì em chỉ viết vỏn vẹn có mấy chữ:

*Chúc anh mùa Giáng Sinh an bình với muôn phước lành
của Chúa, mặc dầu anh vẫn còn là đứa con “ngoại tộc!”*

Em vừa gửi thiệp đi ngày hôm trước, ngày hôm sau nhận được thư Giáng Sinh của anh với 14 trang đầy đặc. Giá lúc này mình ở gần nhau, chắc chắn anh sẽ không bỏ qua cơ hội “trả thù” em là anh thực hành đúng lời Chúa: phải cho đi gấp 10 lần nhận được. Anh nhận 4 hàng chữ nên phải cho lại 14 trang...Em nghĩ như thế rồi cười một mình.

Chúa dạy phải yêu thương mọi người, và cầu nguyện cho mọi người như nhau. Nhưng em đã yêu anh và cầu nguyện cho anh nhiều hơn, vì thế nhiều lần em đã nguy hiểm với cả Chúa: Xin Chúa hiểu dùm con, vì anh ấy đã hy sinh cho con nhiều hơn những người khác, vì anh ấy chưa được biết Chúa, vì anh ấy hay làm con “chia trí”, vì

anh ấy.v.v..có lần Chúa cũng phải đầu hàng về tài ngụy biện của em!

46

Anh yêu quý,

Chiều ngày 27.4.1975 em nhận được thư của anh đề ngày 16.4.1975. Lá thư dày cộm, không biết là có những gì đây? Em đã tập được thói quen không đọc thư của anh ngay mỗi khi nhận được, phải hy sinh dâng lên Chúa trước đã. Khác với mọi lần, lần này em muốn đọc thư của anh trước sự chứng kiến của thiên nhiên nên em đi vào rừng để đọc. Em đi tới một cái Park giống như một khu rừng nhỏ, cảnh vật rất thơ mộng, có đồi, có thung lũng, có suối reo, chim hót, cá bơi lội dưới mương...vì là mùa Xuân nên cỏ cây, hoa lá xanh tươi, đua nở ngập trời...nhưng sao em cảm thấy như có cơn gió buồn phảng phất đâu đây! Em cứ lẩn quẩn đi tìm một gốc cây phượng vĩ, mà ở đây làm gì có cây phượng vĩ chứ, đúng là chưa già đã lảm cẩm! Thế là em chọn ngồi dưới gốc một cây thông, gió hiu hiu làm cho bóng cây rung rinh dưới ánh nắng nhạt về chiều, thật là gợi tâm tình quá. Giá em là thi sĩ, chắc chắn sẽ xuất khẩu thành chương để có được bài thơ “rung rinh dưới bóng thông già” gửi về Việt Nam cho anh thưởng thức.

Em ngồi tựa lưng vào gốc cây thông, trước mặt là một thảm cỏ xanh phẳng lì, chờ vơ một bóng cây cổ thụ “cô đơn” một mình giữa thảm cỏ xanh, kế tiếp là một

vườn hoa đủ mầu sắc. Cảnh vật tuyệt vời như thế, mà sao em thấy chúng vô duyên lạ! Đúng như tâm sự của nàng Kiều: “*Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ*”.

Em mở thư anh ra đọc, thư 18 trang thảo nào dây cộm. Vừa mở thư, em vừa buột miệng lẩm bẩm: Hỡi ông Trung Tá kia ơi, ông cứ ngồi viết thư dài như thế này thì coi chừng có ngày quân địch đột nhập biên giới, xâm chiếm đất nước rồi bắt cả ông đi luôn cho mà coi, ông ơi là ông...!

Đọc xong thư của anh, em tự nhiên buông tiếng thở dài, mặc dù thư anh có nhiều đoạn rất vui và khôi hài. Thí dụ như đoạn anh “diễn cợt” em:

Này cô bé Lọ Lem
Tối ngày đòi ăn kem
Lại làm bộ nhem nhem
Nhưng anh đâu có thèm
Mắc cở chưa cô em.

Em có ngờ đâu đây là lá thư sau cùng trước khi anh bị bắt. Cuộc sống của em lại bước vào một “trận chiến” mới.

47

Anh yêu quý,

Anh còn nhớ không? Mỗi lần “cãi” lại ai không được em thường vịn vào viá độc đẽ “hù” cho người ta sợ: nào là viá em độc lăm, trù đâu xui đó, em

mà trù ẻo ai thì người đó không chết trước cũng chết sau...vậy mà có người cũng tin như thật. Chỉ có anh là “ranh ma quỉ quái”, chẳng những anh không sợ, còn hù lại em:

Viá em độc lắm
Rửa cây, cây xanh
Rửa cá, cá lặn
Rửa chim, chim bay
Rửa anh, anh say.

Nhưng anh ơi, anh sai rồi, vía của em không “xanh” như anh tưởng. Em không trù ẻo anh, nhưng lời “tiên tri” của em về anh cách đây ít bữa khi nhận được cái thư 18 trang của anh đã trở thành sự thật: Nước đã bị mất và anh cũng bị bắt!

Vừa khi nghe tin miền nam Việt Nam bị thất thủ, em bàng hoàng như người vừa mới tỉnh sau cơn ác mộng! Em chạy vào Nhà Nguyện gục đầu dưới chân Thánh Giá, em không khóc, không cười, chỉ hy vọng đó là tin thất thiệt. Em cũng đã xin Chúa xót thương quê hương, những người thân yêu và người đầu tiên em nhớ đến vẫn là anh.

Em tự chấn an mình: Mọi sự xảy ra trên đời đều không ngoài ý Chúa; mà ý Chúa bao giờ cũng tốt lành nếu không cho hiện tại, cũng là cho tương lai. Suy như thế em mới thấy lòng mình đỡ nặng nề.

Những chuỗi ngày tiếp theo, em không hề dám theo dõi tin tức, có lẽ vì em sợ phải đối diện với những sự thật hãi hùng...! Và em luôn mang tâm trạng lo sợ bàng hoàng

như người đang chết đuối mà sự thực không biết mình có
được cứu hay không? Lạy Chúa,

*Xin cho quê hương con
Suốt một đời làm than
Ngập tràn trong khói lửa
Được ánh sáng ủi an.*

48

Anh yêu quý,

Em không khóc, không cười, cũng không theo dõi
tin tức vì em muốn cái tin miền Nam thất thủ
kia chỉ là một tin giả; nhưng thực ra đó chỉ là một cách tự
lừa dối mình bởi vì em chưa được chuẩn bị nên chưa
sẵn sàng để chấp nhận sự thật. Nhưng sự gì phải đến đã
đến dù tin hay không tin, chấp nhận hay không chấp
nhận.

Em là một trong những người được nhà Dòng cử đi
phục vụ người Việt Nam ở trại tị nạn. Lần đầu tiên gặp
được nhiều người đồng hương trên đất ngoại quốc này,
em cũng thấy vui vui, nhưng vui đó rồi buồn đó.

Em phục vụ tại trại này từ khởi sự cho đến lúc hoàn
thành nghĩa là trong khoảng thời gian hơn 3 tháng. Một
số đông những người di tản họ rất vui vẻ. Khi được hỏi
thì họ trả lời là vì họ được thoát nạn. Họ cũng có lý của
họ. Ngược lại, lòng em trĩu nặng, một thứ nặng không
thể tả bằng lời.

Mỗi buổi tối khi trầm lặng bên đèn dầu, dưới chân Thánh Giá, em có đôi chút buồn với cả Chúa, mặc dầu em không nói ra nhưng Chúa cũng thấu biết. Chúa ơi, sao Chúa để cho Việt Nam phải tang thương như vậy? Và em nghe tự trong lòng em có tiếng trả lời: “Không có chiến tranh làm sao biết quý hòa bình.” Thật vậy, có lẽ chỉ khi nào bị chiến tranh tàn phá con người mới biết nghĩ đến xây dựng hòa bình. Thảo nào ông cha chúng ta vẫn có câu: “Chưa thấy máu thì chưa nhở lệ”.

Làm việc giúp người tị nạn rất mệt mỏi nhưng luôn có cái niềm vui của người phục vụ. Tuy rằng em không được cái vinh dự làm “Trưng Trắc Trưng Nhị” nhưng em cũng có cái vinh dự được chia sẻ một phần nào những nỗi thương đau của đồng bào mình.

Trong thời gian ở trại tị nạn, em gặp hầu hết mọi người, có vài người quen nhưng không có lấy một người thân. Em hỏi thăm về tình trạng quân đội thì được một người cựu quân nhân trả lời rằng: Quân Đội còn mắc kẹt không mấy người thoát được. Thế là những giọt nước mắt cứ theo nhau lăn dài trên má mặc dầu em không khóc. . .

Con cầu cho lính chiến
Ngả súng khỏi tầm tay
Hướng về niềm tin Chúa
Chấp nhận mọi khổ đau.

Anh yêu quý,

Mãi đến tháng 9 năm ấy (1975) em mới nhận được thư của cô em cho biết là gia đình em một số thoát nạn, đã được bảo trợ về các nơi như California, Washington State. Được tin này em rất mừng; em viết thư trả lời và hỏi thăm đến hết mọi người trừ anh. Không hiểu tại sao em rất ngại khi phải hỏi tin tức về anh.

Đến tháng 11 em bắt liên lạc được với đứa cháu là Thiếu Tá Lộc, em có hỏi thăm về anh, cháu nó nói không tin tức gì cả. Từ đó em không bao giờ hỏi thăm về anh nữa, có lẽ vì em không dám đối diện với sự thật! nhưng không ngày nào mà em quên không cầu nguyện cho anh.

Lời Chúa dạy em còn nhớ : “Dù một sợi tóc trên đầu rụng xuống cũng không ngoài ý Cha trên Trời”. Em đặt trọn niềm tin vào sự quan phòng của Chúa và phó thác hết mọi sự cho Ngài. Em chỉ xin Chúa ban cho những người thân yêu của em gồm cả anh cũng như mọi người con dân Việt được can đảm chấp nhận mọi khổ đau. Biết biến những đau thương tang tóc thành những bông hồng tươi thắm cho cuộc đời mai sau của mình.

Anh yêu quý,

Chỉ còn hai tuần nữa trại “Tạm Cư” sẽ đóng cửa, lúc đó em trở về đi học và tiếp tục cuộc sống bình thường.

Chỗ em ở cách đại học hai trạm xe “bus”. Ngày đẹp trời có thể đi bộ được. Em học chương trình cao học về văn chương Pháp tại Villanova. Đây là một trong những đại học Công Giáo nổi tiếng của tiểu bang Pennsylvania. Nếu theo đúng như chương trình đã hoạch định thì em trở lại Paris để học môn này, nhưng vì thời cuộc em đành ở lại Hoa Kỳ. Nhưng cũng không sao, các giáo sư toàn là những người từ Đại Học Sorbonne ở Paris qua. Mỹ - Pháp trao đổi giáo sư rất dễ dàng.

Trong thời gian học ở đây, ngoài việc học ra em còn dậy partime về môn Pháp Văn cho các sinh viên năm thứ I tại R. College để phụ thêm cho tiền sách vở. Nếu có giờ rảnh lại đi giúp người tị nạn. Lúc đang “chân ướt chân ráo” lại ngôn ngữ bất đồng nên có nhiều phương diện họ cần được giúp.

Trong thời gian này con người của em tự nhiên trầm hẵn xuống, mặc dầu tuổi em còn trẻ. Bên ngoài em nói cười vui vẻ, nhưng thực ra trong lòng em sương mù đầy đặc. Em cố gắng không nghĩ đến anh nữa, nhưng khó quá, nhất là chưa biết anh sống chết ra sao?

Em không còn ai ngoài Chúa và Mẹ Maria để mà tâm sự. Nhiều lần em đã ký thác anh cho Đức Mẹ, xin Mẹ nhận anh là đứa con trai để chở che và nâng đỡ. Em luôn tin rằng Đức Mẹ hằng yêu thương anh như bất cứ

đứa con nào khác cho dù anh chưa có đạo, nhỡ vậy mà em được an lòng. Em thực sự vẫn còn yêu anh nhiều lắm, nhưng chưa hề nghĩ đến bỏ tu đi theo anh. Em vẫn còn sáng suốt đủ để nhận định rằng: em mất anh, em chỉ mất một người, em mất Chúa là em mất tất cả trong đó gồm cả anh. Em cảm thấy mình như đang chiến đấu ở ngoài mặt trận, một thắng hai bại, và trong bất cứ trận chiến nào, không ai muốn bại, rồi em cầu cứu với Chúa: xin Chúa tiếp tục nâng đỡ sự yếu đuối của con, để trong trận chiến này, con nhất định phải đem phần thắng lợi về cho Chúa.

51

*“...Con khấn nguyện thành tâm
Con ước vọng ngày đêm
Xin cho con vui sống
trong nhà Thiên Chúa trót đời con...”*

Anh yêu quý,

Em thường dùng mấy lời Thánh Vịnh trên đây làm khí giới giúp em “giết giặc”. Trong kinh nguyện hằng ngày em cũng luôn nhớ đến cậu Luyện, chị Quế và Nam. Cầu xin cho linh hồn họ được siêu thoát, được hưởng hạnh phúc trường sinh bất tử trong Nước Chúa. Em cũng không quên cầu cho cuộc sống của anh

và của em cũng được siêu thoát, để mai này chúng mình cùng với họ sống chung dưới “một mái nhà” và chia sẻ cùng một tình yêu chân thật không vương vấn lụy phiền.

Em ra trường vào mùa hè 1977, liền sau đó em thi được học bổng học về Computer Programming để mong kiếm được việc làm thực tế, vì cái hy vọng trở về Việt Nam sau khi học xong đã không còn nữa. Sau khi học xong về computer em được hãng P.k. tuyển vào làm. Em làm programmer, chuyên về COBOL và ALC. Trong thời gian làm việc ở đây em rất thoải mái, chỉ có mình em là người Á Đông. Ông Boss rất tín nhiệm em và các bạn cùng sở rất quý mến em. Em hay làm overtime ngày thứ 7, vì em “độc thân” không có ngăn trở như những người đã có gia đình. Ông Boss của em cũng thường xuyên phải làm ngày thứ 7, có khi cả Chúa Nhật nên bị vợ ly dị. Càng ngày ông Boss càng tỏ ra quý mến em cách đặc biệt. Ông thường mời em đi ăn lunch ở tiệm Tầu. Ngày nào em không muốn qua bên tiệm, ông lại order lunch cho em. Những ngày trời tuyêt em sợ không dám lái xe, ông lại cho xe của hãng hoặc gọi Taxi tới đón em đi làm. Ông còn hay tặng quà cho em, nhưng rất ít khi em nhận vì tự cảm thấy không xứng đáng với Chúa. Nhiều lần ông ấy nói với em là ông ấy thích em, vì em không tham lam, không lợi dụng người khác, làm việc chịu khó lại có lương tâm.

Em vẫn thầm cảm tạ, vì Chúa đã dùng người khác để nâng đỡ em. Em đang vui vẻ, Chúa lại đem Thánh

Giá tối: một lần kia ông Boss ngỏ ý muốn em làm bạn gái của ông ấy, và nếu thích hợp sẽ đi đến hôn nhân. Em nghe rụng rời cả chân tay, trời đất bỗng tối lại! Em nói cho ông ấy biết em là một Nữ Tu công giáo, nhưng ông ấy chẳng hiểu quái gì cả, lại còn nói với em: “I don’t care who you are...” Ông ta còn đề nghị cho em chỉ làm vào weekend để có thời giờ học lên Master về Analysis vì ông thấy em có khả năng về môn này. Hằng sẽ sponsor cho em học và sau khi ra trường em lại tiếp tục làm full-time cho hằng. Thật là một dịp may hiếm có, nhưng em phải làm sao đây? Nếu em chấp nhận thì coi như em phải rút lui khỏi đời sống tu. Lại một lần nữa sự “cám dỗ” đến với em quá mạnh. Em phải gồng mình lên để chiến đấu...chính lúc em gần sa xuống vực thẳm thì em lại tỉnh giấc kịp thời: suy đi tính lại, em vẫn thấy Chúa quan trọng hơn cả, và “miếng mồi” ngon kia biết đâu chỉ là một thứ cạm bẫy vô cùng nguy hiểm sau này! Chính đời cũng đã cho biết kinh nghiệm: “Tình đời như trái hồng đào, để trông thì đẹp, nếm vào thời cay.”

*Dù đời có ngọt ngon như thế
Xin cho con chó có ham mê
Tín trung giữ trọn lời thề
Một lòng yêu Chúa chó hề quay ngang.*

Nếu em cứ tiếp tục ở lại làm việc tại P.k., quả là “chơi với lửa”, nhưng nếu bỏ đi, lại thấy mình luyến tiếc. Nhưng dù sao cũng phải lựa chọn, và trong bất cứ sự lựa chọn nào cũng phải hy sinh, phải có sự mất mát...Em quyết định nghỉ làm, nhưng không đủ can đảm đối diện với ông Boss để nói lời từ biệt, nên em dành để lại cho ông một lá thư xin nghỉ việc rồi bỏ đi như một tên tội phạm.

Nhà Dòng đổi em về miền duyên hải, miền nam của United States. Em làm việc cho giáo phận Công Giáo, chuyên về hoạt động tông đồ cho người Việt tị nạn. Lúc đầu em rất chán nản và thất vọng vì đây là miền biển, dân trí thấp kém... tạo nên cho em cảm giác giống như đang ở thị thành nay bị lạc vào miền thượng vượng vậy. Nhưng em tự nhủ mình không được thua cuộc, phải chiến thắng...Đức Kitô khi xưa còn sống ở trần gian, để rao giảng về Nước Thiên Chúa, Ngài cũng đã đi khắp mọi nơi, hàng cùng ngõ hẻm...nhờ vậy mà dần dần em làm quen với cuộc sống ở đây và chỉ chú tâm vào sự làm việc.

Em làm “đủ nghề”: ngoài việc chính là dạy Giáo Lý cho trẻ em, hơn kém 400 em, em còn làm thông dịch tại nhà thương, ty cảnh sát, có khi tại cả tòa án nữa, tổ chức các hội đoàn: nào là Ca đoàn, nào là đoàn Thiếu Nhi Việt Nam. Trong năm lại có tổ chức văn nghệ vào những dịp đặc biệt như : Giáng Sinh, Tết hoặc triển lãm để gây quỹ cho các đoàn thể. Em kể lể như thế này, chắc

anh nghe cũng như “vịt nghe sấm” vì anh là “kẻ ngoại”. Dù là vậy em tin chắc anh vẫn thông cảm được tâm tình của em. Thời gian này em hoạt động rất hay say, dồn hết tâm trí cùng sức lực vào việc tông đồ, yêu Chúa qua tha nhân. Hình như em đã quên đi tất cả kể cả anh để chỉ sống với niềm vui phục vụ. Bề ngoài coi như em rất thành công, đạt nhiều kết quả ngoài sự mong muốn. Nhưng còn trong lòng em có thành công hay không chính em cũng chưa dám xác quyết.

7 NĂM SAU: Viết cho em

53

Sau 3 năm hoạt động tông đồ ngoài xã hội, tôi đã được chuyên chuyển sang một lãnh vực khác, có tính cách chuyên môn hơn về giáo dục và huấn luyện giới trẻ, đặc biệt cho các thiếu nữ muốn tìm hiểu về đời sống tu. Tôi rất an vui và nhiệt thành trong công việc này. Thành thực mà nói, thời gian này hầu như tôi đã quên hẳn Lăng. Tình yêu của tuổi trẻ không còn làm cho tôi bị xáo trộn nữa. Tình yêu Chúa mỗi ngày một lớn dần trong tôi, và cũng có thể vì tuổi đời mỗi ngày một già dặn hơn.

Hàng ngày tôi vẫn thầm cảm tạ Chúa, cảm ơn Đức Mẹ đã bao phủ cuộc đời tôi bằng muôn hồng ân của các Ngài. Ai cũng cho rằng cuộc đời của tôi lên như diều, được Trời ưu đãi cách đặc biệt. Một người bạn thân của tôi cũng đã nói: “Tôi cứ nhìn vào cuộc đời của đằng ấy

105

mà thòm thèm... ”. Ấy chính vì ai cũng nghĩ như vậy cho nên vô tình tôi đã trở nên “cái gai” trong con mắt một số người. Họ có biết đâu rằng tôi chỉ là một “loài hoa cỏ dại” nhưng lúc nào cũng cố vươn lên để khỏi bị ngập thở trong hơi đất bùn!

Càng sống nhiều năm trên đồi, tôi càng nhận thấy kinh nghiệm của cha ông chúng ta để lại rất là chí lý: “Ở sao cho vừa lòng người, ở rộng người cười, ở hẹp người chê”. Thật vậy, dốt hơn người thì người khinh, giỏi hơn người thì người đậm! Có đôi khi tôi tâm sự với Chúa: nếu có anh Lăng ở bên con, chắc chắn không ai đậm được con. Không phải tôi khinh thường Chúa, nhưng tôi thấy tội nghiệp Chúa vì mọi người đều là con của Chúa, Chúa phải xử sao đây?

54

Phòng của tôi ở trên lầu 2, cửa sổ quay thẳng ra biển, thơ mộng lắm ! Mỗi buổi tối, trước khi lên giường ngủ tôi thường có thói quen đứng bên cửa sổ nhìn ra biển để nguyện cầu. Có nhiều đêm trăng vừa tròn vừa sáng, tôi có thể nhìn được những đợt sóng nhấp nhô đùa dỡn... mỗi lần như thế tôi cảm thấy rất thích thú và mọi khó khăn của cuộc sống cũng đều tan biến mất. Nhìn bãi cát trải dài bên cạnh đại dương mênh mông dưới bầu trời đầy trăng sao, tôi thấy lòng thanh thản lắm. Những lần như thế tôi lại nhớ tới đoạn Thánh Kinh tả lại việc Chúa

Giêsu hiện ra trên bãi biển...để rồi người đi dạo với Chúa không phải là các môn đệ mà là chính tôi. Nhưng lúc như thế, tôi quên cả trời, quên cả đất, quên cả mọi người kể cả Lăng.

55

Dã 12 năm rồi không tin tức của Lăng, Tôi coi như Lăng đã về bên kia thế giới! Tôi thầm nói với Lăng: “Có những đêm em nằm mơ thấy anh lang thang lạc lõng giữa thế giới của hồn thiêng, vì khi còn sống, Chúa anh không thờ mà Phật anh cũng không theo thì làm gì mà có “quốc tịch!”. Mỗi lần mơ như thế khi tỉnh dậy tôi lại cười một mình.”

“Chém cha cái số hoa đào, gỡ ra rồi lại buộc vào như chơi”, đó là số mệnh của “Hoa Đào.” Nhưng chẳng hiểu sao “Con Tạo” nhận định lộn nên buộc luôn cả số “Hoa Đại” vào!

56

Hồi chiều lấy thư tôi còn ném cả đống trên mặt bàn vì chưa có giờ ngó tới chúng. Tối đến, trước khi lên giường ngủ tôi mới có giờ kiểm thư. Lật qua lật lại, thấy có một lá thư từ VN. Tên người gửi: Đào Trần Tử Lăng...tôi giật mình đánh thót một cái! Nhưng rồi lại mỉm cười nói một mình: không biết “đứa” nào lại “hù” mình

107

đây? Lần này thì viá của tôi hết linh rồi, không phải ai hù, mà là sự thật:

Việt Nam... ngày...tháng...năm 1987.

Công Chúa ơi, anh đây nè, đừng giật mình nghe. Cuối cùng anh đã được trả tự do, có cơ hội được nhìn lại ánh sáng. Anh mới về được 3 tuần, vất vả lấm mới xin được địa chỉ của em. Em sao, khỏe mạnh không? Còn anh, nếu gặp lúc này chắc em sẽ ngất xỉu vì tưởng ma hiện hình! Nghe đâu em tu hành đắc đạo lấm phải không?. Đôi dòng báo tin cho em biết là anh vẫn còn sống. Chắc em đã cầu Chúa cho anh nhiều lấm, cảm ơn em. Nhất định chúng mình sẽ có cơ hội gặp lại nhau...

*Vẫn yêu em như thuở nào.
Đào Trần Tử Lăng.*

Đọc xong thư của Lăng, tôi cứ ngỡ nga ngớ ngẩn! đọc thêm 2, 3 lần nữa tôi vẫn chưa xác định được thật hay giả! Tôi lẩm bẩm: hồ nghi gì nữa, đúng là nét chữ của Lăng, vẫn như ngày nào...thế là tôi quay ra khóc, tôi vừa khóc vừa ăn vạ Chúa:

Chúa thật là không hiểu tâm lý chút nào hết! Con đã phải chiến đấu vất vả lấm sóng mới lặng, gió mới ngừng...con chỉ cầu xin Chúa phù hộ cho anh ấy chứ con đâu có cầu cho anh ấy tìm được địa chỉ của con, Chúa thật đã hiểu lộn hết trơn rồi, con phải làm sao đây?

Rồi tôi nghe như có tiếng vọng trong tim: “Lửa thử vàng, gian nan thử người công chính”. Đành rằng vậy, nhưng Chúa cũng đã thử con hơn hai mươi năm rồi chưa đủ sao? Bỗng nhiên tôi nhớ tới lời Chúa nói với Thánh Phaolô khi ông ăn vụt Ngài: “Ôn Ta đủ cho con”. Thế là tôi nín thinh, lo chuẩn bị hành trang cho một trận chiến mới. Đêm nay tôi đứng tựa cửa sổ nhìn ra đại dương, thả hồn theo sóng nước trọn một đêm dài...!

Mấy ngày nay tôi cứ suy đi tính lại không biết có nên trả lời thư cho anh ấy không? Cuối cùng tôi quyết định coi như thư của Lăng bị thất lạc! Tôi cố gắng tiếp tục cuộc sống của tôi coi như không có gì xảy ra. Nhưng chẳng bao lâu, tôi lại nhận được điện thoại của anh Quyết từ Pháp gọi qua. Thay vì lời thăm hỏi như thường lệ, anh đã nói ngay:

-“Này, thằng Lăng đi cải tạo về rồi đó, em biết chưa?”

Tôi nói dối không chút do dự:

-Chưa.

-Thế nào nó cũng báo tin cho em đấy. Nó đang tìm mòi nối với ông Boss cũ của nó ở Washington D.C. để bảo lãnh cho nó qua Mỹ.

Tôi lắng lặng nghe anh Quyết nhưng trí khôn thì đang bay lượn về phía một chân trời xa thẳm...Tôi thực sự lại trở về với tâm trạng mâu thuẫn: muốn gặp Lăng và không muốn gặp Lăng? Chọn bên nào? Tôi quyết tâm không tích cực gì trong việc này. Mọi sự xin tuân theo sự an bài của Chúa. Tuy nhiên nhiều lúc rối trí quá, tôi hồn với cả Chúa:

Chúa mà đem Lăng qua đây, con sẽ “sa ngã” cho Chúa coi! Con đã quá mệt mỏi trong trận chiến tình cảm này rồi! Nhưng lúc bình tĩnh, tôi lại thấy mình thật vô lý, chưa chiến đấu tới cùng làm sao phân thắng bại. Phải không thưa Chúa?

58

Hôm nay đài khí tượng thông báo: ngày mốt là sẽ có hurricane đi qua vùng này... mỗi lần có hurricane, những nhà dọc ven biển phải lo chạy đi trú ở những trung tâm đã được chỉ định. Lúc mới đến miền này, tôi rất lo sợ, nhưng lâu cũng thành thói quen. Có đôi khi tôi còn liều ở nhà không chạy đi đâu hết.

Vừa tắt Tivi xong, tôi buột miệng: Chúa ơi, tối ngày lo chạy, chạy bão lòng chán lại chạy bão trời! Cứ điệu này thì chắc con sẽ về châu Chúa trước khi Chúa gọi!

Đêm nay tôi ra cửa sổ nhìn trăng, nhưng chẳng thấy trăng đâu cả, chỉ thấy một vùng trời đen ngòm. Mưa to gió lớn thế này sức mấy mà trăng dám ló mặt. Tuy mắt

tôi phải nhìn bóng tối, nhưng tai tôi được nghe tiếng gió
thổi, tiếng sóng vỗ ào ào giống như một cung đàn hai
điệu mà điệu nào tôi cũng thích.

Trước khi lên giường ngủ, tôi đã không quên cầm tạ
Chúa đã cho Lăng được trở về bình yên.

59

Vào một buổi chiều thật đẹp, nghĩa là khoảng ba
tháng kể từ khi nhận được thư của Lăng, tôi lại
nhận được một lá thư từ Paris, địa chỉ của anh Quyết,
nhưng ruột thư lại là của Lăng. Tôi cầm lá thư chạy
thẳng ra bãi biển, ngồi giữa nắng hoàng hôn để đọc:

Việt-Nam, ngày...tháng...năm...

Thần xin bái kiến Công Chúa Hoa Phượng...

Anh đoán chắc chắn em lại nỗi “cơn lì” như thuở
nào, nên không trả lời thư anh. Mặc dầu vậy, anh lại tiếp
tục biên thư cho em, vì anh tự biết anh luôn luôn là người
thua cuộc ...!

Chưa đọc xong thư, tôi đã vừa cười vừa chảy nước
mắt. Cười vì Lăng vẫn giữ được tính khôi hài sau 12 năm
cải tạo, vẫn còn nhớ những kỷ niệm đẹp của thời quá
khứ. Chảy nước mắt vì tôi không muốn sự xuất hiện của
Lăng lại làm xáo trộn cuộc sống của tôi. Rồi tôi lại gửi
hồn theo sóng nước, bồng bềnh trôi nổi cho đến khi tôi
cảm thấy lành lạnh, thì ra sóng dồn nước lên bãi cát làm

111

ƯỚT NỬA NGƯỜI LÚC NÀO KHÔNG HAY. TÔI ĐỨNG DẬY, LẤY THƯ CỦA LĂNG GẤP LẠI LÀM THÀNH CÁI THUYỀN NHỎ RỒI THẢ XUỐNG NƯỚC, TÔI VỪA ĐẨY CHIẾC THUYỀN RA ĐẠI DƯƠNG VỪA NÓI NHỎ VỚI NÓ: MÀY RÁNG ĐÌ CHO TỐI NÓI, BÁO CHO CHỦ MÀY RẰNG: CÔNG CHÚA HOA PHƯỢNG ĐÃ NGỦ YÊN TRONG NHÀ CHÚA, SẼ KHÔNG BAO GIỜ TRẢ LỜI THƠ NỮA ĐÂU, DÙ CHỦ MÀY CÓ VIẾT ĐẾN NGÀN LẦN, CŨNG CHỈ TỐN TIỀN TEM THÔI... TÔI CHƯA TRÚT HẾT TÂM SỰ THÌ CHIẾC THUYỀN GIẤY ẤY ĐÃ MẤT HÚT, KHÔNG BIẾT ĐÌ PHƯƠNG NÀO... TÔI THÔNG THẢ TRỞ VỀ:

*Chiều hoàng hôn gió nhẹ
Sóng nước êm đềm trôi
Yêu Chúa hồn thảnh thoái
Tình đời xin cứ ngủ
Giác ngủ dài ngàn năm.*

60

DÙNG LÀ THỜI GIAN THẤM THOÁT THOI ĐƯA, MỚI ĐÓ MÀ TÔI ĐÃ NHẬN ĐƯỢC CẢ THẢY 4 LÁ THƯ CỦA LĂNG RỒI. NHƯNG TÔI VẪN CHƯA CÓ Ý ĐỊNH TRẢ LỜI. TUẦN TRƯỚC TÔI LẠI NHẬN ĐƯỢC ĐIỆN THOẠI CỦA ANH QUYẾT:

-TẠI SAO EM KHÔNG TRẢ LỜI THƯ CHO THẰNG LĂNG? ÍT LÀ CŨNG CÓ ĐÔI LỜI CHÚC MỪNG NÓ ĐÃ ĐƯỢC TRỞ VỀ TỪ “ĐỊA NGỤC TRẦN GIAN”.

-ANH TRẢ LỜI CHO LĂNG DÙM EM ĐƯỢC KHÔNG? CHO EM GỬI LỜI CHÚC MỪNG ANH ẤY.

-EM TUYỆT TÌNH ĐẾN VẬY SAO?

-Em không tuyệt tình, nhưng...

Tôi bỏ lửng câu nói, để mặc cho anh Quyết hiểu sao thì hiểu.

Suốt đêm hôm đó, tôi lại băn khoăn suy nghĩ, nhưng quyết định cuối cùng vẫn là: không trả lời. Nếu Lăng có nghĩ rằng tôi bất lịch sự, tôi cũng đành chịu. Tôi bây giờ cũng như gái đã có chồng, tôi không thể làm cách khác. Xin mọi người thứ lỗi cho.

61

Từ ngày nhận được thư của Lăng, cuộc sống của tôi cũng có chút xáo trộn. Có những lúc phải tự lự chử khôn còn hoàn toàn được hồn nhiên nữa. Mặc dầu vậy, tôi cũng không có cảm giác sợ bị “đắm thuyền” như xưa nữa; một phần vì tình yêu Chúa đã cảm hóa tôi mỗi ngày một sâu đậm hơn, và một phần cũng vì tuổi đời đã chín chắn, chẳng gì cũng đã trải qua trên ba mươi năm trên đời chứ đâu phải ít. May quá, trong lúc tôi đang đang vất vả sửa cánh buồm để chống gió, thì được gửi đi tu nghiệp tại St. Louis University – Missouri. Tôi mừng như người sắp chết đuối mà tình cờ được sóng đánh vào bờ! Tạ ơn Chúa.

Suốt một năm ở St. Louis tôi không nhận được thư nào của Lăng cả. Tôi đoán chắc Lăng đã bỏ cuộc vì thấy tôi quá bất lịch sự! Nghĩ như thế tôi lại có chút hối hận,

nhưng rồi tôi lại tự chấn an mình: thôi thế cũng xong! Tôi thầm nghĩ: nếu trên đời này ai cũng phức tạp như tôi thì Chúa cũng phải điên đầu! Bởi vì tôi luôn ở trong tình trạng “bỏ thương, vương tội”!

62

Vào một buổi tối mùa đông, thời tiết cũng không lạnh lắm vì đây là miền nam, khoảng 9 giờ tối, tôi nhận được một cú điện thoại từ Washington D.C của Mr. F. Landry. Nói một hồi tôi mới hiểu ra đó là ông Boss cũ của Lăng. Ông ấy cho tôi biết là “cousin” của tôi do ông bao lãnh sẽ tới Phi Trường International ở Washington vào cuối tháng 11. Ông mời tôi lên nhà ông để cùng ông đi đón Lăng cho anh ấy được vui. Lúc đó tự nhiên tôi ú ớ, lúng ta lúng túng...như người bị trúng gió! Tất cả đều xảy ra ngoài dự đoán! Tôi đã phải khất Mr. Landry sẽ trả lời cho ông sau.

Sau khi bỏ điện thoại xuống, tôi chạy thẳng vào Nhà Nguyệt. Qùi trước Nhà Tạm Chúa, mà tôi thấy mình vẫn còn run lập cập! Tôi muốn nói lên một vài lời thưa Chúa mà mở miệng không ra. Thế là tôi cứ run rẩy qùi đó cho đến khi thấm mệt. Đồng hồ đã điểm 12 giờ đêm, tôi vẫn không muốn ra khỏi Nhà Nguyệt, vì tôi có cảm giác như là Lăng đang chờ tôi ngoài cửa. Lăng mà bắt được tôi lần này thì coi như không còn cơ hội để mà thoát...

Một tuần sau đó, tôi mới điện thoại để trả lời cho Mr. Landry là tôi không thể có mặt ở trên đó để cùng ông đi đón Lăng ở phi trường được. Có thể vào dịp Christmas, tôi sẽ lên để “welcome” anh ấy sau. Đó cũng chỉ là một cách nói dối khéo, vì tôi sẽ không bao giờ tự đi tìm gặp Lăng. Tôi lại thầm nói với Lăng: “Anh cũng chẳng nên trách em, vì anh cũng dối giá đâu có thua gì em. Ai bảo anh dám dối Mr. Landry em là cousin của anh? Coi như huề, anh đồng ý chứ?”

63

Bây giờ là mùa “hurricane” của vùng này. Mưa gió bất thường. Mấy ngày nay trời có vẻ u ám, mây xám giăng mắc khắp bầu trời, nước biển cũng lên xuống khó mà lường. Sau giờ cám ơn tối, đợi cho các em Nội Trú lên giường ngủ xong xuôi, tôi lại trở vào Nhà Nguyễn. Ngày nào cũng thế, đây là giờ phút linh thiêng và quí báu nhất để cho tôi trút hết nỗi lòng cho Chúa. Xin Chúa ban cho nghị lực mới để tiếp tục cho ngày sống tiếp theo. Tôi còn đang say sưa chưa muốn ra khỏi Nhà Nguyễn, điện thoại reng. Tôi hối hả chạy đi bắt điện thoại để khỏi làm rộn giấc ngủ của mọi người:

- Hello, May I help you?
- Tôi xin gặp Sơ Giám Đốc.

-Speaking

-Em đó hả?

-Xin lỗi ai đó?

-Anh đây nè?

-Anh Quyết đó hả? Sao tiếng của anh khác thế?

-Em không nhận ra tiếng của anh sao? Anh cũng không trách gì em đâu, vì thời gian xa cách đã quá dài...

-Ừa, anh là anh Lăng?

-Anh mới tới đây hồi tối hôm qua. Lúc ngồi trên phi cơ, anh cứ tưởng sẽ được gặp em ngay tại phi trường chứ...

-Anh đã biết em là một người tu hành, sao anh còn nghĩ như vậy làm gì.

-Tu hành thì sao chứ? Tu hành không phải là người à? Hễ tu hành thì không còn trái tim nữa hay sao?

-Còn chứ, nhưng em chỉ có một trái tim, em đã dâng cho Chúa rồi. Em không trái thứ hai. Mong anh hiểu.

-Anh không thể tưởng tượng được nếp sống tu hành đã cảm hóa em đến thế. Nếu biết được em không còn trái tim nữa thì anh đâu cần phải nhịn nhục phán đấu để sống cho tới ngày nay, lại còn lận đận long đong sang cho tới đất này nữa...Nói tới đây tự nhiên Lăng ngừng và cũng không hiểu tại sao lại ngừng...Còn tôi thì nghẹn ngào trong nước mắt. Một lúc sau, Lăng lại lên tiếng:

-Nếu quả thật em không còn trái tim cho anh nữa thì sao Chúa của em lại để cho anh sống sót?

Tôi cố làm ra vẻ bình tĩnh:

-Anh nói cái gì em không hiểu?

-Trong suốt thời gian cải tạo, giá trị đời sống của anh không được bằng một con chó. Em cũng đã quá rõ tính của anh, nếu không vì một cái gì đó thì làm gì anh có đủ nghị lực để phấn đấu, để nhịn nhục mong bảo vệ được mạng sống. Anh đã ngỏ lời xin với Chúa của em, nếu Ngài độ trì cho anh giữ được mạng sống để gặp lại em, gặp lại thằng con của anh, thì anh hứa sẽ theo đạo của Chúa. Như em thấy đó, Ngài đã toàn nguyện cho ước vọng của anh: anh đã được gặp lại em, gặp lại con của anh. Điều đó chứng tỏ, Chúa đâu có muốn anh phải xa em...

Tôi vội ngắt lời không cho Lăng nói tiếp nữa:

-Tài ngụy biện của anh vẫn không bị “mòn” đi chút nào hết!

-Em cũng thế, “tài” nghĩ xấu của em về anh vẫn không hề giảm!

Cả hai cùng cười dòn dã, xuýt nữa đứt cả đường dây điện thoại...

-Xin lỗi anh, Nhà Dòng đã đến giờ khóa phone. Hẹn lại anh khi khác. Xin chào anh...

Lăng nói với:

-Vậy khi nào em lên đây gặp anh?

Tôi ngân ngừ chưa kịp trả lời, Lăng tiếp luôn:

-Nếu em không đến chở anh được, thì anh sẽ đến thăm em.

Tôi rùng mình, đáp lệ như máy:

-Áy, đừng, anh đừng đến thăm em, em sẽ lên thăm anh. Chào anh. Rồi tôi bỏ điện thoại xuống.

Bỏ điện thoại xuống rồi tôi thấy mình vẫn còn run, run như người mới từ nơi nguy hiểm may mắn thoát ra ngoài. Tôi thầm nghĩ, đó chỉ là một kế hoãn binh, tôi không có ý định đi gặp Lăng.

64

Thành thực mà nói, mặc dầu tôi không có ý định tìm gặp lại Lăng, nhưng tôi có linh cảm thế nào Lăng cũng sẽ tìm đến tôi. Tôi bối rối lẩm, không biết phải làm sao cho ổn thỏa... tôi lại phó thác tất cả cho Chúa. Tuy có những lúc tôi giận hờn trách luôn cả Chúa để xảy ra hoàn cảnh éo le này!

Đã trải qua nhiều năm, linh cảm của tôi vẫn còn đúng lẩm: Lăng đã tìm tới gặp tôi. Một buổi trưa mùa đông, nhưng cũng không lạnh lẩm vì đây là miền duyên hải, tôi đang tính mở cửa ra ngoài hít vài hơi khí biển cho sạch phổi thì điện thoại reng:

-Hello!

-Tôi xin được nói chuyện với Sơ Giám Đốc.

-Speaking

-Anh đây nè, em đang làm gì đó?

-Ủa, anh đang ở đâu vậy?

-Em đoán coi...

Tôi tần ngần một chút, sao nghe tiếng có vẻ rõ quá
như gần đâu đây? Nhưng rồi trả lời:

-Em làm sao mà đoán được, anh như con bướm bay
tứ tung thiên địa đó mà.

-Anh đang ở rất gần em đây, Hilton Hotel ngay
ngoài bờ biển. Cách em không xa lắm. Anh có thể đến
nhà Dòng thăm em được không?

Tôi trống ngực đánh thình thình, không chạy mà
cũng thở hổn hển:

-Không được đâu anh.

-Làm gì mà em có vẻ sợ hãi thế? Em đi tu thì không
có quyền gặp khách nữa hay sao?

-Không phải vậy, nhưng không tiện... Tôi không thể
nói hết câu, như người bị tắc nghẹn trong cổ họng...

-Nếu anh đến không tiện thì em ra Hotel cho anh
gặp được không?

Đợi mãi không thấy trả lời, Lăng lại lên tiếng:

-Em nghĩ gì mà im lặng thế, trả lời cho anh được hay
không được chứ? Anh vượt đại dương qua 9 lần cửa ải tới
đây chỉ để gặp em thôi mà.

-Anh vẫn khéo nói như thuở nào...

-Em chưa trả lời anh.

-Được, em sẽ đến Hotel gặp anh, khoảng 10 phút
nữa em tới nơi, mời anh xuống phòng khách nhé.

Cúp điện thoại rồi, tôi lại bối rối quá, thật là tiến
thoái lưỡng nan? Cuối cùng ra xe đi...

Vừa bước vào cửa phòng khách của Hotel, Lăng đã đứng chờ sẵn ở đó. Một phút im lặng nhìn nhau, không tay bắt mặt mừng như những cuộc gặp gỡ bình thường khác. Hai người chọn một chỗ ngồi nhìn thẳng ra bờ biển. Trái với sự suy đoán của tôi, Lăng rất nghiêm trang để lộ một gương mặt vừa phong trần vừa khắc khổ. Bốn mắt nhìn nhau, hình như không ai dám lên tiếng sợ làm tan biến mất bầu khí của cuộc hội ngộ “lạ lùng” này! Sự im lặng đã diễn tả hết ngạc nhiên này đến bõ ngõ nõ...

-Chỗ này người ra kẻ vào nhộn nhịp quá, hay lên phòng của anh đi.

-Không được đâu anh ạ.

-Ai bảo là không được?

-Em

-Tại sao?

-Anh hiểu được tại sao mà?

-Em không tin anh?

-Không phải. Em có lý do riêng của em. Mong anh thông cảm.

-Vậy thì nói chuyện đi chứ?

-Em đang muốn nghe anh kể chuyện đây.

-Em muốn nghe chuyện gì? Chuyện xa em hay chuyện cải tạo?

-Anh lại bông đùa nữa rồi.

-Nếu vậy, em kể chuyện em cho anh nghe trước đi?

-Anh muốn nghe chuyện gì? Chuyện xa anh hay chuyện làm “masoeur”?

Cả hai cùng phì cười, cả hai cùng nói: “chúng mình vẫn trẻ con như thuở nào...”

Hai người còn đang cười vui vẻ, bỗng tôi giật mình ngó đồng hồ:

-Chết rồi!

-Gì thế em?

-Em phải đi đón các em Nội Trú, sắp đến giờ tan học rồi. Chào anh, hẹn gặp lại.

-Khi nào?

-Em sẽ phone cho anh chiều nay.

Nói xong, tôi đi nhanh ra xe như người chạy trốn!

Lăng trở lại Washington lòng buồn vội vội, không ngờ Lan đã thay đổi hoàn toàn. Cuộc gặp gỡ với Lan đã để lại trong lòng Lăng một nỗi buồn tuyệt vọng! Lăng có cảm giác rằng tình yêu trai gái không làm rung cảm được trái tim Lan nữa. Thêm vào đó, Lan trong chiếc áo người tu nữ, như một bức tường thành ngăn cách giữa hai người. Lăng buồn vì không còn hy vọng được cùng Lan song bước trong cuộc sống. Dù vậy, Lăng vẫn không có một tư tưởng nào oán trách Lan cả.

Mấy ngày nay, Lăng ra vào tư lự... Mấy lần Lăng đã nhấc điện thoại lên tính gọi cho Lan rồi lại thôi.

Giọng nói nghẹn ngào của Lan vẫn như còn vang vọng đây: “Nếu anh còn yêu em, xin đừng làm xáo trộn cuộc sống của em, em không muốn phản bội Chúa!” Mỗi lần nghĩ như thế, Lăng lại không đủ can đảm nói chuyện với Lan. Lăng tính tối nay sẽ viết cho Lan một thư thật dài nói hết những gì Lăng muốn nói vì mỗi lần điện thoại Lan hay tìm cách thối thác, không chịu nghe Lăng nói cho hết chuyện, thì hồi chiêu lại nhận được thư của Lan:

Ngày...tháng...năm ...

Anh Lăng yêu quý,

Trước hết xin Thiên Chúa thông cảm và tha thứ cho em khi đặt bút viết những dòng chữ này cho anh.

Cám ơn anh đã “vượt trùng dương, qua chín lần cửa ải” để tới thăm em. Anh tình này em nguyện suốt đời ghi ơn. Em đã suy nghĩ rất nhiều và cũng đã khóc rất nhiều, bởi vì em biết đây là lần chót em viết cho anh để rồi suốt cuộc đời này em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Mong anh tha lỗi cho em. Từ ngày gặp lại anh, cuộc sống của em đã bị xáo trộn, sở dĩ có nhiều lần em không còn biết em là ai nữa. Em cảm thấy rất có lỗi với Chúa. Thật chí có lần em đã định phản bội Chúa để đi theo anh. Thế rồi em lại cảm thấy mình tham lam quá, em muốn được cả Chúa, được cả anh, em không muốn mất ai hết. Suy đi rồi tính lại, em thấy không thể nào ích kỷ được; và em không muốn gì khác ngoài việc trung thành với lý tưởng em đã chọn, có nghĩa là em chọn Chúa.

Em mong anh hiểu và thông cảm cho em. Chúa có thể không quan trọng đối với anh, nhưng Chúa vô cùng quan trọng đối với em. Anh nói đúng, Chúa không phải là người phàm trần. Nhưng với em, Chúa là cả hai: Thiên Chúa và con người.

Anh Lăng, anh nghe em đi, bông Lan của anh đã “úa” rồi, nhưng vườn hoa vũ trụ còn nhiều bông tươi lấm. Hãy đi hái một bông về đi anh. Anh cần phải có người chăm sóc cho anh khi trái gió giở trời đó anh biết không? Em nói như thế, không có nghĩa là em không yêu anh nữa, nhưng em đã chọn Chúa thì phải trả quyền tự do cho anh. Anh nói rất đúng, tu hay không là quyền tự do lựa chọn của em. Nhưng em không muốn bất trung với Chúa. Mong rằng anh thấu hiểu được lòng em. Xin lỗi anh, em đã chọn Chúa.

Cám ơn tình yêu anh đã dành cho em từ khi còn nhỏ cho đến bây giờ. Anh đã từng nói với em là suốt cuộc đời này trong lòng anh chỉ có em là vợ. Em chưa bao giờ hề nghi anh về điểm này, chính quá khứ là một chứng minh sống động cho em. Còn em, chắc anh thừa biết, tình yêu em dành cho anh cũng không kém, nhưng mong anh tha lỗi, em không thể nào coi anh là chồng em được, vì em đã có lời thề với Chúa: em không tôn thờ ai khác trong lòng em ngoài Thiên Chúa.

Nguyễn xin Thiên Chúa chúc lành cho anh nhất là cho cuộc đời tương lai của anh. Xin Chúa cũng chúc lành

cho tình yêu mà anh đã dành cho em. Hẹn gặp lại anh mai này trong Nước Chúa.

Khi anh nhận được thư này thì em không còn ở chỗ cũ nữa. Mong rằng anh đừng tìm kiếm em.

Vĩnh biệt anh.
Lâm Thiếu Lan.

Đoạn đường cuối cùng..

Vào một buổi chiều cuối thu sang đông, tuyết tráng lác đặc phủ nhẹ cành cây, rải rác khắp nơi trên những ngôi mộ im lìm của Nghĩa Trang AF, tại Colorado Spring, người ta thấy bóng một nữ tu quỳ trước một ngôi mộ mà tấm bia đá còn mới nguyên, miệng lâm râm khẩn cầu... và lời khẩn cầu ấy đã vang lên thánh thót qua bài thánh ca “Đi Về Nhà Chúa” làm nổi bật lên vẻ thiêng thánh của thế giới người quá cố tại nghĩa trang này:

Đi về nhà Chúa tim con reo hoan lạc Chúa ơi.
Đi về nhà Chúa ôi bao nhiêu mến thương ngập trời.

Đi về nhà Chúa như dân xưa đi về Thánh Đô
Đi về nhà Chúa tâm tư con đã bao đợi chờ...

(Trầm Hương)

Sau này người quan sát tờ mò tìm hiểu mới biết được rằng: Anh chàng Dao Trần Tử Lăng đã về bên kia thế giới bởi tai nạn xe hơi trên đường từ trung tâm Air Force ở Colorado Spring về nhà!